

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 15

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

Ιδελφοί: Στήθετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ὡς
ἰδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ
ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν
Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρο

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἡ κατόπιν δημοψηφίσματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου λαμβαντικῇ ἐπάνοδος τοῦ λαοπροβλήτου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχαιρετίσθη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ πολλοῦ καὶ ἐξάλλου Ἑθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Διότι εἰς τὸ σκεπτόν πρόσωπον τοῦ θεοφορητοῦ Βασιλέως ὁ Ἕλλην βλέπει τὸν προάγγελον τῆς Πανελληνίου ἐνώσεως, καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἐγγύησιν τῆς ὁμοθυμοῦν συνεργασίας πάντων τῶν Κοινοβουλευτικῶν πολιτικῶν κομμάτων διὰ τὴν υπεράσπισιν καὶ ἐπιβράβειυσιν τῶν ἀπαραγράπτων Ἑλληνικῶν δικαίων καὶ τὴν ἐπιτεῦξιν τῆς οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς πολυπαθοῦς καὶ ἐνδόξου Ἑλλάδος.

Περὶ τοὺς δύο τούτους πόλους περιστρέφεται καὶ τὸ βαθυστόχαστον Διάγγελμα, ὅπερ ἐκ Λονδίνου ἀπηύθυνεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, προτρέπων αὐτὸν ὅπως ἐν ὀνόματι τῆς αἰωνίου Ἑλλάδος ἐνώση καὶ διαθήσῃ διὰς τὰς πολιτικάς, στρατιωτικάς, καὶ ἰσχυρὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ἵνα δυνηθῇ, συμπλοκοῦντων καὶ τῶν μεγάλων αὐτῆς συμμάχων, νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς ποικίλας ἀντιδράσεις, ὥς παρεμβάλλουσιν εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν δικαίων καὶ μετριοπαθῶν ἀπαιτήσεων ἀπέναντι τῶν πολλαπλῶν θυσιῶν τῆς εἰς τὸν τελευταῖον Παγκόσμιον πόλεμον. Δικαίως δὲ ὁ Ἕλληνας λαὸς ἐν τῇ ὀξυδερκεῇ διανοῖα καὶ βαθεῖα διαισθήσει αὐτοῦ διαβλέπει εἰς τὸ σκεπτόν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, οὐ μόνον τὸ σύμβολον τῆς Πανελληνίου ἐνώσεως καὶ συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσφιλὲς ἐγγύησιν τῆς κραταιᾶς βοηθείας τῶν μεγάλων συμμάχων, παρὰ τὸ πλεονὲς τῶν ὁποίων οὕτος ἐντίμως καὶ εὐδόκως ἠγωνίσθη, διαθήσας ἄνευ οὐδενὸς ὀλιγοῦ παζαρεῦματος ἀπάσας τὰς ἡθικάς, σωματικάς, καὶ πολεμικάς δυνάμεις τοῦ Ἑθνικοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν πανανθρωπίνων δικαίων.

Καὶ εἰς τὸν παγκόσμιον τοῦτον πόλεμον ἡ μικρὰ μὲν εἰς ὀλίγην δύναμιν, ἀλλὰ μεγάλη εἰς εὐψυχίαν καὶ ἡθικὸν σθένος Ἑλλάς, πρώτη ἤνοιξε τὸν δρό-

μον τῆς νίκης κατὰ τοῦ πανισχύρου τότε Ἀξονος, εἰς τὴν τραγαίαν καὶ κεραυνόβολον προέλασιν τοῦ ὁποῦν τὰ μεγάλα Κράτη τῆς Εὐρώπης, καὶ τὰ μικρὰ τοῦ Αἵμου, ὁρῶδοντα, ἔσπευδον νὰ προσφέρουσιν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν ναῖσμον καὶ φασισμόν, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἑλλὰς ὄχι μόνον ἀντέταξε τὸ περιώνυμον ὄχι, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατιάς τῆς Ἰταλίας κατετρόπωσεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀλβανίας.

Καὶ ὅταν ἡ γηραιὰ καὶ κραταιὰ Ἀλβιὼν ἐμάχετο μόνη κατὰ τοῦ πανισχύρου τότε Ἀξονος, κατακίτησαντος ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐβλεπε μετὰ βαρυθυμίας τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Αἵμου νὰ υποκύπτουν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὴν Γερμανικὴν πίεσιν καὶ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμήν, ἐξεπλάγη, οὐ μόνον αὕτη, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ σημερινοὶ πολέμιοι τῆς Ἑλλάδος, ὅταν εἶδον τὴν μικρὰν Ἑλλάδα νὰ δρθῶνῃ τὸ μικροσκοπικὸν αὐτῆς ἀνάστημα κατὰ δύο γιγαντιαίων Αὐτοκρατοριῶν καὶ νὰ ἀντιτάσῃ σθεναρὰν ἀντίστασιν τῆς κεραυνόβολου προελάσεως αὐτῶν. Βεβαίως ἡ μικρὰ Ἑλλὰς, ὅταν ἐλάμβανεν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τὴν τολημῶν ταύτην ἀπόφασιν, δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ νικήσῃ αὕτη τὰς πανισχύρους στρατιάς τοῦ Ἀξονος, ἀλλ' ἀντίεστι ἵνα περισώσῃ τὴν τιμὴν τῆς, ὥς ἀνεξαρτήτου Κράτους, καὶ νὰ δώσῃ ἓν εἰκὼν ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅτι αὕτη γνωρίζει νὰ μάχεται σθεναρῶς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, καὶ νὰ θυσιάζηται διὰ τὰ πανθρώπινα δίκαια καὶ τὰ ἔθνη καὶ ἰδανικά τῆς.

Ὅντως ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς ἔπρεπε νὰ μὴ φανῇ κατατρεῖρα τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, καὶ ἀναξία τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνικοῦ, ὅπερ διὰ τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας του ἔσωσε πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ βιαίου ἐξανδραποδισμοῦ. Ναι μὲν ἐθυσιάσθη ἡ Ἑλλὰς καὶ νῦν κατὰ τὸν παγκόσμιον τοῦτον πόλεμον, ἀλλ' ἡ θύσια αὐτῆς δὲν ἀπέβη εἰς μάτην, διότι διὰ τῆς σθεναρᾶς αὐτῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν πα-

σχύρων στρατιῶν τοῦ Ἀξονος ἐπιβράδυνασα καὶ ἀναχαιτίσασα ἐπὶ δύο μῆνας τὴν χειμαρρῶδη προέλασιν τῶν νικηφόρων Γερμανικῶν στρατιῶν, οὐ μόνον διηκούλυε τὴν ἀνασυγκροτήσιν καὶ τὴν νικηφόρον ἀντίστασιν τῶν ἀμυνομένων Ρωσσικῶν στρατιῶν εἰς τὸ Στάλινγκραδ, ἀλλὰ καὶ ἔδωκε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον εἰς τοὺς μεγάλους συμμάχους Ἀμερικανούς καὶ Ἀγγλους νὰ βοηθήσωσι τὰς Ρωσσικὰς στρατιάς διὰ τῆς ἀποστολῆς ἀφθόνου πολεμικοῦ ὀλικοῦ, ὅπερ μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν νίκην τῆς Ρωσσίας. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς ἤλπιζε νὰ τύχῃ υπερασπίσεως εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς εἰρήνης ἐκ μέρους ἐκείνης ἀκριβῶς ἐκ τῶν μεγάλων συμμάχων δυνάμεων, διὰ τὴν νίκην τῆς ὁποίας αὕτη ἐθυσιάσθη, παρὰ πᾶσαν δικαιοσύνην συνήντησεν ἐκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς τὴν πεισματωδέστεραν ἀντίδρασιν εἰς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις καὶ μετριοπαθεῖς ἀξιώσεις αὐτῆς.

Καὶ ὥστε μὴ ἦρκει ἡ ἀντίδρασις τοῦ Σλαβικοῦ συνασπισμοῦ κατὰ τῶν δικαίων ἀξιώσεων τῆς νικητρίδος Ἑλλάδος, ἐνήγαγον ταύτην καὶ ἐνώπιον τοῦ διεθνοῦς Δικαστηρίου τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν, ὥς ἐπιβουλευομένην δῆθεν καὶ δυσχεραίνουσαν διὰ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς τὴν σύναψιν τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης.

Καὶ οὕτω ἀντὶ νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου, ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ἀλβανία, αἵτινες ὑπῆρξαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου δορυφόροι τοῦ Ἀξονος, ὠδήγησαν ἐπ' αὐτοῦ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα, τὴν προσενεγκούσαν ἑαυτὴν ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς νίκης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Θὰ κατεργαζοῦντο δὲ τελείως τὰ ἀνθρώπινα δίκαια καὶ αἱ ἐννοιαὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἂν δὲν ἀνελάμβανον τὴν σθεναρὰν υπεράσπισιν τῆς κατηγορουμένης Ἑλλάδος οἱ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν καὶ πρωτοπορίαν τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν, οἵτινες ἐθεώρησαν ζήτημα τιμῆς νὰ βραβεύσουν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἑλλάδος τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἰδεώδες τῆς ἐλευθερίας, ἧς λίκνον διὰ μέσου τῶν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	24	7	† Μυρτιδιότισσης
Τριτ.	25	8	Ευφροσύνης δσ. Παυν. μ.
Τετ.	26	9	† Η ΜΕΤ. Ι. ΘΕΟΛΟΓΟΥ
Πέμ.	27	10	Καλλιστάτου και 49 μ
Παρ.	28	11	Χαριτώνος δμ., Βαρούχ π.
Σάβ.	29	12	Καριακ. Αναχωρ. και 150 μ.
ΚΥΡ.	30	13	† Β'. Γρηγορίου Ιμ.
Ο Κ	ΤΩ	ΒΡ	Ι Ο Σ
Δευτ.	1	14	Η 'Αγ. Σκέπη της Θεοτ.
Τριτ.	2	15	Κυπριανού Ιμ., 'Ιουστίνης
Τετ.	3	16	† Διονυσίου 'Αεροπαγ.
Πέμ.	4	17	'Ιεροθέου 'Επισκ. 'Αθην.
Παρ.	5	18	Χαρίτινης μ. Μαμέλχθης μ.
Σάβ.	6	19	Θωμά άπ., 'Ερωτηίδος μ.

αίωνων υπήρξεν τὸ 'Εθνικὸν Παλλάδιον τῆς 'Ελληνικῆς ἰδεολογίας.

Καὶ ἡ τελευταία πανηγυρικὴ καὶ ἐν-
θουσιώδης ὑποδοχὴ, ἣν ἐπεφύλαξεν ὁ
'Ελληνικὸς λαὸς εἰς τὸν ἐπανακάμψαν-
τα Βασιλέα τοῦ Γεώργιον τὸν Β', τὶ
ἄλλο ἦτο, παρὰ μίαν ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ
'Ελλην, παρ' ὅλην τὴν σημερινὴν κα-
τάπτωσιν τῶν 'Εθνικῶν ἰδεωδῶν καὶ τὰ
δεινὰ, ὅφ' ὧν οὗτος κατατρυχεῖται, δὲν
ἔπαυσε νὰ ἀνενίξῃ καὶ νὰ προασπίζῃ
τὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ τῆς Πατρίδος καὶ
τῆς ἐλευθερίας, ἅτινα συμβολίζει τὸ
σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, ἡ πα-
ρουσία τοῦ ὁποῦο ἐμπνέει εἰς τὴν 'Ελ-
ληνικὴν ψυχὴν, ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγε-
νές, καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸ μεγαλουργεῖν
διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς
αὐτοθυσίας αὐτῆς. Καὶ τοῦτο διότι ὁ
θεσμός τῆς Βασιλείας διὰ τὸν ἀκραι-
φνῇ καὶ 'Ορθόδοξον 'Ελληνα εἶναι συ-
νυφασμένος μετὰ τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκ-
κλησίας, καὶ ἀποτελοῦσιν ἀμφοτέρω
οὔτοι οἱ θεσμοὶ τὰ δύο τιμαλφῇ κειμή-
λια καὶ τὰ 'Εθνικὰ ἰδανικὰ, διὰ τὰ ὁ-
ποῖα ὁ 'Ελλην θυσιάζει ὅ,τι πολὺτιμον
καὶ περιπόθητον ἔχει εἰς τὸν κόσμον,
καὶ δὲν ἀποδυσπετεῖ οὐδ' ἀπορριγεῖ νὰ
προσφέρῃ δλοκαύτωμα καὶ τὴν ζωὴν
τον εἰς τὸν βωμὸν τῆς 'Εθνικῆς ἰδεολο-
γίας καὶ τῆς ἐλευθερίας Αὐτοῦ.

Εἶνε δὲ ἐκ τῆς 'Εθνικῆς ἱστορίας
τοῦ ἀποδεδειγμένου, ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ
διέποντες τὰς τύχας τοῦ 'Εθνους καὶ
ὁ 'Ελληνικὸς στρατὸς ὁρμῶνται ἀπὸ τὸ
εὐγενές ἐλατήριο τῶν δύο τούτων ἐθνι-
κῶν ἰδανικῶν, ὁδηγοῦν τὴν 'Ελλάδα
εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν, εἰς
τὴν δόξαν καὶ τὴν μεγαλουργίαν, ὅσα-
κις ὅμως παύει νὰ δονῇ τὰ στήθη τῶν
ἰδυόντων καὶ τοῦ στρατοῦ ὁ ἐθνικὸς
παλμός τῆς ὀρηκείας καὶ τῆς 'Εθνικῆς
ἰδεολογίας, περιέχεται ἡ 'Ελλάς εἰς τὸν
'Εθνικὸν μαρασμόν, τὴν ἀδοξίαν, καὶ
τὸν ἐπείρατον κομματισμόν.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ 'Ελληνικὸς λαὸς ἐνή-
φισε κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν ὑπὲρ
τῆς Βασιλευμένης Δημοκρατίας, ἥτις
συνδυάζει καὶ θαυμασίως ἐξυπηρετεῖ,
οὐ μόνον τὸ 'Εθνικὸν ἰδεῶδες, ὅπερ συμ-
βολίζει τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Βασι-
λέως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐλευθε-
ρίας, δι' ἧς ἐκμαιεύεται καὶ κυφορεῖ-
ται ἡ πρόοδος, τὸ μεγαλεῖον τοῦ 'Ε-
θνους καὶ ὁ ὕψους καὶ ἀκραιφνῆς πολι-
τισμός. Ὁ θεσμός τῆς Βασιλείας, ἐκτὸς
τοῦ ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὴν 'Εθνικὴν ἐνό-
τητα ἐν τῇ ἰδεολογίᾳ αὐτῆς, συμβολίζει
καὶ τὴν ἐνότητα τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκ-
κλησίας ἐν τῇ ἀκραίᾳ καὶ ἀκηράτῳ
ἐννοίᾳ τῆς 'Ορθοδόξου, ἥτις κατοχυ-
ροῦται διὰ τῶν Θείων Δογμάτων, τῶν

'Ιερῶν Κανόνων, καὶ τῶν σεπτῶν 'Εκ-
κλησιαστικῶν παραδόσεων.

Ἐν τῶν δειγμάτων τῆς τοιαύτης
ἀποστολῆς τῆς Βασιλείας μᾶς ἔδωκεν ὁ
λαοπρόβλητος καὶ θεοφροῦντος Βασι-
λεὺς Γεώργιος ὁ Β' διὰ τῆς ἐκδόσεως
τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τοῦ 1923,
δι' οὗ περιεφρουρήθη ἡ σεπτὴ καὶ μα-
κρῶν παραδόσις τοῦ πατρίου καὶ
'Ορθοδόξου εορτολογίου ὅπερ ἀποτελεῖ
ἓνα κρῖνον εἰς τὴν χρυσὴν ἄλυσσον τῆς
Μᾶς 'Αγίας Καθολικῆς καὶ 'Αποστολι-
κῆς 'Εκκλησίας.

Ἄν δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνη-
σις ἠνέχθησαν σιωπηρῶς τὴν ἀντίθετον
ἀπόφασιν τῆς 'Ιερραρχίας, εἰσαγαγούσης τὸ
νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ λα-
τρεῖᾳ ἐπ' ἀθετήσῃ τῶν 'Εκκλησιαστι-
κῶν Κανόνων καὶ παραβῇ τοῦ Β.
Διατάγματος, τοῦτο οὐδόλως δύναται νὰ
θέσῃ ἐν ἀμφιβολίᾳ τὸν πρὸς τὰς 'Εκκλη-
σιαστικὰς παραδόσεις σεβασμὸν τοῦ Βα-
σιλέως καὶ τῆς 'Ελλ. Πολιτείας, ἐπιφυ-
λασσομένης ἐν εὐθέτῳ καιρῷ νὰ συστή-
σῃ εἰς τὴν 'Ιεραρχίαν τὴν ἐπάνοδον
τοῦ πατροπαραδότου εορτολογίου εἰς ὅ-
λην τὴν 'Εκκλησίαν πρὸς εἰρήνευσιν
αὐτῆς καὶ περιστολὴν τῶν διελθίων συ-
νεπειῶν ἀπὸ τῆς Ὄρησκευτικῆς καὶ 'Ε-
θνικῆς ἀπόψεως τῆς εορτολογικῆς ταύ-
της καινοτομίας.

Ἡ σύστασις αὕτη ἐπιβάλλεται το-
σούτῳ μᾶλλον, ὅφ' ὑπάρχει καὶ μίαν
εὐαριθμὸς μερίς Κληρικῶν τε καὶ λαϊ-
κῶν, οἵτινες συνεχίζοντες τὴν ἱστορίαν
τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας ὑπὸ τὴν ἁ-
κρατον ἐννοιαν τῆς 'Ορθοδοξίας, ἀκο-
λουθοῦσι τὸ πάτριον εορτολόγιον ἐκ σε-
βασμοῦ πρὸς τὰς 'Εκκλησιαστικὰς παρα-
δόσεις καὶ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα, καὶ
ἵνα μὴ γίνωσι καὶ οὔτοι συνυπεύθυνοι
διὰ τὰς διελθίους συνεπείας τῆς εορτο-
λογικῆς καινοτομίας, ἥτις ἀπέβη μίαν
πυρροοῦσα πληγὴ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς
'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐλπίδα τῆς
'Ενώσεως τοῦ 'Εθνους καὶ τῆς 'Εκκλη-
σίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν σεπτῶν παρα-
δόσεων προσφωνοῦντες τὸν ἐπανακάμ-
ψαντα Βασιλέα τὸ ὅς εὖ παρέστη εὐχό-
μεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζεται
Αὐτῷ ὑγείαν μακράν, νεύῃ εἰς τὴν
διάνοιαν Αὐτοῦ σκέψεις σοφάς, καὶ εἰς
τὴν καρδίαν βουλὰς ἀγαθὰς, καταξιοῖ
δ' Αὐτόν, ὅπως ἐπὶ πολλῶν ἐτῶν περιό-
δους λαμπρύνῃ καὶ καταγαλίζῃ τὸν
'Ελληνικὸν Ὄρθον καὶ καθοδηγῇ τὸν
'Ελληνικὸν λαὸν εἰς τὴν πρόοδον καὶ
εἰς τὰς τριβὺς τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ
πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐημερίας ἐπ' ἀγα-
θῷ τοῦ 'Εθνους καὶ τῆς 'Εκκλησίας.

+ Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ὁ ἀ-
ριθμὸς φύλλου τοῦ προηγουμένου
παρέμεινε 13, ἐνὸς ἔδει νὰ εἶναι 14.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ Διαυλείας
κ. ΠΟΥΓΚΑΡΠΟΥ

Τὸ 'Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ Ἐπι-
στημονικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ἀπόψεως

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλ-
λῳ, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Δύσεως πίεσις ἐπέτυχεν
τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ιουλι-
ανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ δῆθεν τελειο-
τέρου Γρηγοριανοῦ ἢ Παπικοῦ τοιούτου.

Γράφοντες περὶ τῆς ἐκ τῆς Δύσεως
πίεσεως ἡ μᾶλλον τῆς ἐκ τῆς Πατικῆς 'Εκ-
κλησίας τοιαύτης, δὲν γράφομεν ὡς προ-
κατελιμμένοι ἢ φανατικοὶ 'Ελληνες 'Ορ-
θόδοξοι, ὧν ὁ φανατισμὸς δημιουργεῖ
φαντασίας ἢ ἀνύπαρκτα πράγματα, ἀλλ'
ἐκ γεγονότων, ὁδηγοῦμενοι μάλιστα ἐξ
αὐτῆς ταύτης τῆς ἱστορίας.

Γνωρίζομεν πάντες ἐκ τῆς ἱστορίας
πόσον προσωπικὰ διὰ τὴν Δυτικὴν 'Εκκλη-
σίαν, ὑπῆρξαν τὰ αἵτια τοῦ Σχίσματος.

Αἵτια τούτου ἀληθῆ εἶνε, πρῶτον μὲν
ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ φιλοπρωτία τῶν Ἐπι-
σκοπῶν τῆς Ρωμῆς καὶ τῆς 'Εκκλησίας, οἵτινες
πάντοτε εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἰς αὐτοὺς,
ὡς διαδόχους τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου,
ὅστις ἱδρυσε τὴν ἐν Ρώμῃ 'Εκκλησίαν,
νῆκει ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία ἐπὶ πάσης ἐκ-
κλησιαστικῆς ὑποθέσεως, δευτέρον δὲ ὁ
φθόνος, ὃν οἱ Πάπαι ἔτρεφον κατὰ τῶν
'Ιεραρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς
ὁποίους ἐβλεπον προτιμωμένους καὶ μεγα-
γαλυνόμενους, ἀφ' οὗτο ὁ Μέγας Κων-
σταντῖνος μετέφερε τὴν ἔδραν τοῦ ἐκ τῆς
Ρώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τρίτον
ἡ παραπονοία καὶ ἡ νόθευσις τοῦ Συμβό-
λου τῆς Πίστεως.

Τὰ αἵτια ταῦτα, φαιετότερον ἡλίον,
φανερὸς ποιοῦσιν τοὺς πόθους τῶν Πα-
πικῶν, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων δὲν
ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται δημιουργοῦντες
ζητήματα εἰς τοὺς κόλπους τῆς 'Ανατο-
λικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπιβροχθοῦντες ταῦτα
ποικιλοτρόπως, ὥστε νὰ λαμβάνωσι μεγα-
λυτέραν ἔκτασιν προσδοκῶντες οὕτω ἀφέ-
λειαν καὶ ἐξυπρήτησιν τῶν συμφερόντων
τῆς. Τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν τὰ
ἐξῆς: Τὰς ἐριδας μετὰ τῶν Πατριαρ-
χῶν Φωτίου καὶ Ἰγνατίου ἐν ἔτει 861 μ.
Χ, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαιξε σπουδαῖον ρό-
λον ὁ πάπας Νικόλαος ἐξοθῶν τὰ πράγ-
ματα εἰς σημεῖον ὥστε αἱ ἐριδες νὰ ἐπε-
κταθῶσιν εἰς βάρος τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκ-
κλησίας καὶ πρὸς ἀφέλειαν τῆς Δυτικῆς.

Ἐπίσης τὸ 866 ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἐνέ-
σπειρεν ζιζάνια εἰς τὴν βουλγαρικὴν 'Εκ-
κλησίαν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξεγείρῃ αὐτὴν κα-
τὰ τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας. Τὸ γεγονός
τοῦτο προεκάλεσε Σύνοδον ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει, ἥτις ἐπέπληξε τὸν Πάπαν διὰ τὰ
οκάνδρα καὶ καθήρεσεν τοῦτον ὡς αἰρε-
τικὸν διὰ τὴν παραπονοίαν τοῦ Συμβόλου
τῆς Πίστεως.

Ἐπίσης τὸ ἔτος 869 ἐπὶ Βασιλείῳ τοῦ
Μακεδῶνος καὶ ἐπὶ πάπᾳ Ἀδριανῷ κατε-
κάθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς συνόδου, ἥτις
καθήρεσε τὸν πάπα Νικόλαον καὶ συνε-
κροτήθη ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας
Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδος καθ' ἣν ἐ-
δικάσθη ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐν φυλακῇ
ὧν, διότι ἤλεξεν τὸν παράνομον καὶ ἀσε-
βῆ βασιλέα. Ἡ Σύνοδος αὕτη κατέκρινε
καὶ ὀκτάκις ἀνεθεμάτισεν τὸν Μ. Φώτιον.
Αὕτη δὲ, ἐξυπηρετήσασα τὰ συμφέροντα
τῶν Παπῶν θεωρεῖται ὑπὸ τούτων καὶ λέ-
γεται Ὁγδὸν Οἰκουμένη Σύνοδος, ἐνῶ
ὑπὸ τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς 'Εκκλη-
σίας καλεῖται ψευδοσύνοδος.

Ἐπίσης σὺν τούτοις ἔχομεν τὰς κα-
ταστροφὰς τὰς ὁποίας προεκάλεσαν οἱ
σταυροφόροι τῶν Παπῶν εἰς τοὺς Ὁρ-
θοδόξους Χριστιανούς, βεβηλώσαντες τοὺς
Ναοὺς τῶν Ὁρθοδόξων, κατασφάξαντες
αὐτούς, ἐκδιώξαντες Ὁρθοδόξους Ἀρχι-
ερεῖς καὶ ἀντ' αὐτῶν διορίσαντες Παπι-
κοὺς καὶ τόσα ἄλλα κακὰ προσεεγκόντες
εἰς ἅπαντας τὴν 'Ανατολήν.

Ἐξαιρετικὰ ὑπῆρξαν αἱ καταστροφαί,

αί όποιαί έγέγοντο έν Κωνσταντινουπόλει υπό τών Σταυροφόρων και τοτο διότι ξετρεφον άσπονδον μίσος κατά τών Όρθοδόξων. Μετεχειρίσθησαν αύτούς ώς άγρια θηρία, άλλους έσφαζον, άλλους έβασάνιζον, άλλους συνελάμβανον αιχμαλώτους και προέβαλον την τιμήν τών παρθένων, ταύτα δέ πάντα έπραττον καθ' ύπαγόρευσιν του Πάπα. Ακόμη δέ ό Ιστορικός προσθέτει και τοτο: Έπί του θρόνου του Πατριάρχου ένεθρόνισαν γύναιον χαμερπέστατον και έψαλλον τά νικητήρια της κατακτήσεως της Κωνσταντινουπόλεως και της καταλύσεως της έξουσίας του Όρθοδόξου Πατριάρχου.

Επίσης έχομεν έν Κωνσταντινουπόλει την Λατινικήν Αυτοκρατορίαν, ήτις πολλά λέγει διά την δολιότητα τών Παπών και τούς σκοπούς τούς όποιους ούτοι έπέδιωκον εις βάρος της Όρθοδόξου Ανατολικής Έκκλησίας και της Έλληνικής Φυλής.

Ωσαύτως δέν πρέπει νά μάς διαφύγη ή έποχή της υπό τών Φράγκων κατακτήσεως της Ελλάδος. Τότε κατακτήσαντες οι Φράγκοι τās Έλληνικάς πόλεις, έπέεζον τούς Έλληνας νά δηλώσουν ύποταγήν εις τόν Πάπα, ούτοι όμως, και μάλιστα οι Πελοποννήσιοι, προετίμων τόν θάνατον ή την ύποταγήν. Γεγονός τό όποιο έλαβε χώραν έν Πελοποννήσῳ καταδεικνύει την πίστιν τών Έλλήνων πρὸς τά πάτρια, πρὸς την άκραιότητα της πίστεως και πρὸς τά έθιμα τών πατέρων αύτων. Όταν οι κατακτηταί έπολιόρκουν τά φρούρια της Κορίνθου, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Άργους και της Μονεμβασίας, άδυνατοῦντες νά κυριεύσῳ ταύτα, ήρώτησαν τί θέλουν άπ' αύτούς οι πολιορκουμένοι Έλληνες διά νά παραδοθῶσι; Έκείνοι απήντησαν «Θέλομεν νά μάς διαβεβαιώσητε γραπτώς και ένόρκως, περί της Ιερᾶς ήμῶν Πίστεως του άπαρabiάστου της Έκκλησίας και περί όσων έχομεν Δημοτικῶν και Έθνικῶν Έλευθερίων».

Σύν τούτοις, έχομεν τά γεγονότα, άτινα έλαβον χώραν κατά τās δύο Συνόδους, αΐτινες συνεκλήθησαν έν Λουγδούνῳ έν έτει 1274 μ.χ. και έν Φλωρεντίᾳ έν έτει 1439 μέ τόν σκοπόν νά γίνη ένωσις τών Έκκλησιῶν, τά όποια άποδεικνύουσι περιτράνωσ ότι ό σκοπός και ή τάσις τών Παπιστών είναι ή εις αύτούς ύποταγή της Όθοδόξου Ανατολικής Έκκλησίας και ή έξαφαίσις παντός Έλληνικοῦ.

Υπ' αύτης της τάσεως κατεχομένη αύτη, δέν έπαυσεν άπασχολουμένη μέ τό ζήτημα τοῦτο και βλέπομεν αύτήν διά μέσου τών αιώνων νά δημιουργή ζήτήματα, νά διοργανώνη ειδικά τάγματα και άποστολάς, σκοπόν έχούσας, όχι μόνον την καθ' ύποτάξιν της Όρθοδόξου καθ' όλον Χριστιανικής Έκκλησίας, αλλά κυρίως δι' αύτῶν έπιδίδκει νά συγχωνεύσῃ εις αύτήν όλας τās Χριστιανικάς Έκκλησίας και έάν ό κόσμος όλος γίνωσι Χριστιανοί, νά συγχωνεύσῃ όλον τόν κόσμον, άπορροφάσῃ πάν ότι υπάρχει Έθνικόν πρὸς δόξαν και έπαινον αύτου τοῦ Λατινικοῦ Βατικανού.

Πολύ δέ περισσότερο έπιδίδκει νά καταβροχθίσῃ την Έλληνικήν Έκκλησίαν, όπως καταστρέψῃ, ει δυνατόν, τās Ιστορικάς αληθείας, ότι ό Έλληνισμός ήτο ό πρόδρομος του Χριστιανισμοῦ, και ότι τό, κατά τόν Θεόν Αποστολον Παῦλον, πλήρωμα του χρόνου ήτο ή Έλλάς. Επομένως έάν τό πλήρωμα του χρόνου δέν ήρχετο, και ό Μεσσίας, ό Σωτήρ του κόσμου, δέν θά ήρχετο εις τόν κόσμον, θδεν έπεται ότι ή Έλλάς ή μάλλον ό Έλληνισμός, είναι ή προαίδεια του Χριστιανισμοῦ, και συνεπώς αύτή ή Έλλάς πρέπει νά άρχῃ επί πασῶν τῶν Χριστιανικῶν Έκκλησιῶν, ως κοινή μήτηρ και κοινός διδάσκαλος. Οντως ή Έλληνική φιλοσοφία παρεσκεύασε τά πνεύματα πρώτων τῶν Έλλήνων, και δεύτερον τῶν άλλων εθνῶν, όπως άποδεχθῶσι τόν Χριστιανισμόν. Οι Έλληνες ήσαν έτοιμοι νά δεχθῶσι την Χριστιανικήν Θρησκείαν, ως βλέπομεν εις τά φιλοσοφικά συγγράμματα τῶν Έλλήνων φιλοσόφων, και άνέμενον αύτήν καθώς μάς λέγει ό Σωκράτης «Καθεύδοντες διατελοῖτε άν, ει μὴ τινα άλλον ό Θεός έπιπέμῃενος κηδόμενος ύμῶν».

Επίσης ως μάς λέγει και ή ύπαρξις έν

τῇ Ακροπόλει βωμοῦ αφιερωμένον εις τόν Άγνῶστον Θεόν, επίσης δέ και τό πρὸς τόν Θεόν Παῦλον, κηρύσσοντα έν Αθήναις διά πρώτην φοράν την Χριστιανικήν πίστιν, «Ακουσόμεθα σου και άλιν».

Αλλά και αύτή αύτή ή Έλλάς, αύτός ούτος ό Έλληνισμός μετά ταύτα άνέπτυξεν και διέδωκε τόν Χριστιανισμόν εις τά έθνη.

Κλήμης ό Αλεξανδρείας έν τῷ πρώτῳ αύτου Στρωματεί όμολογεῖ τοτο. «Ην μὲν οὖν πρὸ της τῶν Κυρίου παρουσίας εις δικαιοσύνην Έλληνιν άναγκαία ή φιλοσοφία: νῦν δέ χρησίμη πρὸς θεοεῖβειαν γίνεται, προπαίδεια τις οὔσα τοις την πίστιν δι' άναπτύξεως καρποῦμένοις... έπαίδευγαι και αύτή ή φιλοσοφία τό Έλληνικόν, ως ό νόμος τούς Έβραίους εις Χριστόν... Θεόθεν ήκεν εις ανθρώπους... Ο Κύριος έστιν ό διδούς και τοις Έλλησι την φιλοσοφίαν διά τῶν υποδεεστέρων άγγέλων... φιλοσοφίαν δέ οὔ την Στωικήν λέγω, οὔδ' ήν πλατωνικήν, ή την έπικούρειον τε και Αριστοτελικήν, άλλ' όσα εύρηται παρ' έκάστη τῶν αἱρέσεων τούτων καλῶς, τοτο σύμπαν τό Έκλεκτικόν φιλοσοφίαν φημί, δικαιοσύνην μετά εὐσεβοῦς έπιστήμης διδάσκοντα».

Εκ τῶν λόγων τούτων τό Κλήμεντος και άλλων Πατέρων της Έκκλησίας, και τυφλῶ καθίσταται φανερόν, ότι ή Έλληνική φιλοσοφία, ή μάλλον κατά τόν Κλήμεντα, τά έν αύτῇ καλά και έκλεκτά, προηγήθη του Χριστιανισμοῦ, και έν γένει τά Έκλεκτικά γράμματα ήνοιξαν, ως ό Νόμος έν τῷ Ισραήλ, αύτου την οδόν.

Αύτη προηγήθη, και έξωμάλυνε και έκαλλιέργησε τό έδαφος, έν τῷ όποίῳ έπ'εσεν ό σπόρος της Χριστιανικής πίστεως, και έφερε τούς καρπούς εις τās καρδιάς και εις τās συνειδήσεις τῶν ανθρώπων.

Αλλ' οὔδεμία άμφιβολία δι' ταύτα έγέγοντο διά της διαδόσεως τῶν Έλληνικῶν γραμμάτων και της έπικρατήσεως της Έλληνικής φιλοσοφίας έν τῇ Ανατολή. Εν τούτοις άπειρο προπαθήσαι καταβάλλονται έκ μέρους τῶν Παπιστῶν, όπως διαψεύσῳσι την Ιστορίαν, και άποδείξῳσι ότι ό Χριστιανισμός οὔτε προπροεκυράσθη οὔτε άνεπτύχθη διά του Έλληνισμοῦ. Ποίος δ' ό σκοπός, τόν όποιον έπιδιώκουσιν; Όμολογουμένως είναι νά αφαιρέσωσιν πᾶν έπιχείρημα έκ της Έλληνικής Όρθοδόξου Έκκλησίας ότι, κατά τās άψευδείς δέλτους της Ιστορίας, άντί νά ύποταχῇ αύτή εις τόν Πάπαν, τούναντίον ό Πάπας πρέπει νά ύποταχῇ εις αύτήν, και νά άναγνωρίσῃ αύτήν ως μητέρα και τροφόν ές ής έθήλασε και αύτή ή Ρώμη και τά άλλα έθνη τās αληθείας του Χριστιανισμοῦ. (Ακολουθεῖ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. Έπισκόπου Διανυλας κ. ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΥ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Α'. ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (ΛΟΥΚΑ Ε. 1-11)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Έπί του Ιεροῦ Εὐαγγελίου

Όλόκληρος ή θαυμασία αύτή περικοπή είναι μία μεγάλη απόδειξις, ήτις φανερώνει τās όφελείας, αἵτινες προκύπτουσιν, άφ' ένός μὲν εκ της παρουσίας του Δεσπότου Χριστοῦ και άφ' έτέρου εκ της ύπακοῆς πρὸς τό Θεόν Αὐτοῦ θέλημα.

Κουρ ισμένοι οι άλιεῖς και γεμάτοι άπογοήτευσιν, άπέπλυνον τά δίκτυά των, άφου όλην την νύκτα κοπιάσαντες ύπερβολικά, δέν έβρισαν οὔδεν ψάριον.

Όταν τά δύο πλοία τῶν συνεταίρων Πέτρου, Ιακώβου και Ιωάννου, ήσαν ήγκυροβολημένα παρὰ την λίμνην και οι συνεταίροι έθλιβοντο, διότι άπετυχεν ή άλιεία των, παρουσιάζεται ό

Ίησους, ό Όποῖος έμβαίνει εις τό πλοῖον του Σίμωνος Πέτρου και τόν παρακαλεῖ νά άπομακρύνῃ τοῦτο όλίγον εκ της ξηράς. Συμμορφοῦται ό Σίμων εις την διαταγήν, και όταν τό πλοῖον ήλθεν όλίγον πρὸς τά έσῳ, έκάθισεν ό Ίησους διδάσκων τά συγκεντρωμένα εκεί πλήθη. «Ότε δέ έτελείωσεν την διδασκαλίαν Του, έρχεται νά διαλύσῃ την λύπην του Πέτρου ενεκεν της άποτυχίας, και λέγει πρὸς αύτόν νά ρίψῃ τά δίκτυα εις την θάλασσαν και νά άνοιχθῇ βαθύτερον πρὸς αύτήν. Ό Σίμων δέν συμφωνεῖ κατ' άρχήν και λέγει εις τόν Ίησούν «Επιστάτα δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες οὔδεν έλάβομεν». Εἰτα όμως πειθαρχεῖ και λέγει άμέσως πρὸς τόν Κύριον «Επὶ δέ τῷ ρήματί σου χαλάσω τό δίκτυον».

Ω! τότε τό θαῦμα της παρουσίας του Κυρίου και της ύπακοῆς πρὸς τό Θεόν Του θέλημα γίνεται! «συνένκεισεν πλήθος ιχθύων πολύ» διερρήγγυτο δέ τό δίκτυον αύτῶν...και έπλησαν άμφοτέρα τά πλοία, ώστε βυθίζεσθαι αὐτά..»

Οι Θεοῖοι οὔτοι Άνδρες βεβαιωθέντες περὶ της δυνάμεως του Κυρίου και της εκ τούτου προερχομένης όφελείας, άπεφάσιζαν οὔδέποτε εις τό μέλλον νά άποσπασθῶσιν άπ' Αὐτοῦ «Και καταγαγόντες τά πλοία επί την γήν, άφέντες άπαντα, ήκολούθησαν αύτῷ».

Σκυθρωποί, άπογοητευμένοι, γεμάτοι άπ' όλλων ήσαν οι εὐσεβεῖς άλιεῖς, πρὶν έλθῃ μαζί των ό Κύριος. Ηλθεν Αὐτός, ή λύπη έφυγε, ή σκυθρωπότης έφυγαδεύθη, τά σύννεφα της άπογοητεῦσεως διελύθησαν. Ό Χριστός έκάθισεν εις τό πλοῖον, ή χαρά ήλθεν, ή άγαλλίασις άπλώθηκε πανταχοῦ, έγέλασαν όλοι, ένῳ προηγουμένως ήσαν σκυθρωποί. Και όταν έλαβε μέρος ή βασιλίς τῶν άρετῶν, ή ύπακοή, τότε ή ευτυχία έπλήρωσε τά πλοία, και τās καρδιάς τῶν πασχῶν άλιέων. Εὐρήκαν την ευτυχίαν, την όποιαν επιθυμεῖ κάθε άνθρωπος. Πῶς νά την άφήσουν, ένῳ την έζητουν εις τό σπῖτι των, εις την έργασίαν των, εις την σχολήν των, εις τόν δρόμον των, εις την σκέψιν των, εις τās συναναστροφάς των, παντοῦ και πάντοτε. Πῶς νά την άφήσουν; διά τοτο άφέντες άπαντα, ήκολούθησαν αύτῷ».

Πόσον δυστυχεῖς εἴμεθα ήμεῖς σήμερα, οι όποιοι ένῳ γνωρίζομεν ποῦ είναι ή ευτυχία και ή χαρά, ένῳ εἴμαστε τίνος παρουσίας και πρὸς τίνος τό θέλημα ύπακούοντας θά γίνωμεν ευτυχεῖς, δέν προστρέχομεν πρὸς Αὐτόν!

Τά βήματά μας κατευθύνομεν εκεί άπ' όπου δέν πρόκειται οὔδέποτε νά λάβωμεν ευτυχίαν και χαράν, τούναντίον θλίψιν και πόνον και στέρησιν.

Δέν θέλει ό Κύριος, διά νά είναι πάντοτε μαζί μας, νά ύποβληθῶμεν εις μεγάλας Θυσίας. Δέν θέλει νά άφήσωμεν τά πλοία μας και τά υπάρχοντα μας και νά τόν άκολουθήσωμεν. Θέλει μόνον νά άνοιξωμεν την θύραν της ψυχῆς μας διά νά εισέλθῃ. Θέλει νά άφήσωμεν τόν διάβολον και πᾶν ό,τι μάς έδίδασεν οὔτος, θέλει νά θελήσωμεν, και τέλος θέλει νά ύπακούσωμεν εις τό Θεόν του Θέλημα.

Και Έκεῖνος, θά είναι πάντοτε μα-

ζύ μας και θαῖχουμεν χαρὰν και εὐτυχίαν ἔδω και εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅπως τὴν εἶχον και τὴν ἔχουν οἱ Ἀλεις, οἵτινες ἡξιώθησαν νὰ γέλουν Μαθηταὶ Του και αἰώνως νὰ ζῶσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀθάνατοι και μεγάλοι ἥρωες τῆς Ἀληθείας.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β'. ΛΟΥΚΑ
Εὐαγγέλιον (ΛΟΥΚΑ ζ' 31 - 36)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

«Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου». Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Λέγει ὁ Κύριος τοὺς ὁράτους αὐτοὺς λόγους και ἐπισφραγίζων αὐτοὺς, ἀναφέρει τι θὰ προκύψῃ ἐὰν ὅλα αὐτὰ τηρηθῶσιν. Ὅποιοι ἀνθρώποι τηρήσῃ τοὺς λόγους μου αὐτοὺς θὰ τὸν κάμω παιδί μου «Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου».

Ἐνας δρόμος εἶναι ἡ Εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπή, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖ πού γίνεται ἡ πρᾶξις τῆς υἱοθεσίας και ἀναγνωρίζεται, οὗτος υἱὸς τοῦ Ὑψίστου.

Ὁ δρόμος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς μεγάλους σταθμοὺς. Ὁ πρῶτος σταθμὸς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, περιέχεται εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι και ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως». Τὸ ἄλλο περισσότερο λογικὸν και δίκαιον; Ἡ στοιχειώδης δικαιοσύνη τὸ ἀπαιτεῖ. Εἶσαι ἄνθρωπος και ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζῆσης και θέλεις οὐδεὶς νὰ ὑπονομεύῃ τὴν ζωὴν σου.

Μὴ ὑπονομεύῃς και σὺ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου μὲ ὁποιοδήποτε μέσον εἴτε θετικὸν εἴτε ἀρνητικόν. Θέλεις νὰ μὴ σοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας ζῆς, σὺ και ἡ οἰκογένειά σου. Μὴ ἀφαιρῆς και σὺ τοῦ ἄλλου τὸ ψωμὶ, μὴ φαρμακώνης τὴν ζωὴν του μὲ τὰς συκοφαντίας και μὲ λόγους πικρούς, μὲ τὸν θυμὸν τὸν ἄδικον, τὸ μῖσος και τὸν φθόνον. Καὶ ὅταν ἰδῇς τὸν ἀδελφόν σου νὰ πνίγεται εἰς τῆς κοινῆς νὰ κύματα, μὴ δισταγῇς διὰ τὴν ζωὴν σου νὰ διακινδυνεύσῃς διὰ νὰ τὸν σώσῃς, ὅπως θὰ ἤθελες και σὺ τὸ ἴδιον αὐτὸς νὰ κάμῃ ἐὰν εὐρίσκεσο εἰς τὴν θέσιν του ποτέ. Μὴ τοῦ προσβάλῃς τὴν τιμὴν και τὸν κάμῃς ἀνίκανον νὰ ζῆς εἰς τὴν Κοινωνίαν. Μὴ τοῦ καταργῇς ἀσπλάγῃς τὸν ἰδῶτα του, μὴ ἐκμεταλλεύσῃς τὴν πτωχείαν του. Νὰ ἔρῃς πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου, ὅταν πρόκειται νὰ κάμῃς τι δι' αὐτόν, και πρᾶξε ὅ,τι θὰ ἤθελες ἐκεῖνος νὰ κάμῃ ἂν εἰς τὴν θέσιν του ἦσο και ἐνθυμήσου τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι και ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».

Ἐφθασες ἀναγνώστα μου προσέχων και ἐκπληρῶν ταῦτα εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ δρόμου. Καὶ τώρα ἐτοιμάσου νὰ προχωρήσῃς πρὸς τὸν ἄλλον σταθμὸν. «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν...» Ἐὰν ἀγαπᾷς αὐτόν, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ τὴν περισσότερον κάμεις ἀπὸ τοὺς κακούργους και τοὺς ληστές; Καὶ αὐτοὶ τόσον μεταξὺ τῶν ἀγαπῶνται, ὥστε ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον

θυσιάζεται. Σὺ ὅμως ὁ ὁποῖος θέλεις νὰ γέλῃς υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, πρέπει νὰ γέλῃς ἥρωας. Καὶ διὰ νὰ γέλῃς ἥρωας πρέπει νὰ ἀποκτήσῃς τὴν δύναμιν νὰ δώσῃς τὴν ἀγάπην σου εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος σοῦ ἔκαμε κακόν, εἰς τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν σου.

Ἐὰν ἐπιτύχῃς νὰ γέλῃς ἥρωας και νὰ συγχωρήσῃς τὸν ἐχθρόν σου, τότε διέβεις και τὸν δεύτερον σταθμὸν τοῦ δρόμου και πλησιάζεις τὸν Θεόν. Μὰ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη και διὰ νὰ διαβῇς τὸν τρίτον σταθμὸν τοῦ δρόμου, ὅστις εἶναι και τὸ τέρμα, και πλέον θὰ ἔλθῃς πλησίον τοῦ Θεοῦ και θὰ ἀνακηρυχθῇς παιδί Του, πρέπει νὰ γέλῃς ὁλος ἀγάπη. «Γίνεσθε οἰκτιρόμενοι, καθὼς και ὁ Πατὴρ ἡμῶν οἰκτιρομενός ἐστίν». Ὡ! ἡ ἀγάπη ἀνακηρύσσει τοὺς ἀνθρώπους υἱοὺς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει «Ἀγαπήτοι ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν και πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται» (Α'. Ἰωάν. δ' 7).

Ἄς ἦτο δυνατόν ἡ Εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπή νὰ ἐφθάνε ὅπου ὑπάρχει ἄνθρωπος και νὰ ἐπιστεῦτο ἀπὸ ὅλους. Τότε πόση χαρὰ εἰς τὴν γῆν! Πόση εὐτυχία!

Ὅλοι λοιπὸν ἄς καταβάλωμεν ὅλας τὰς δυνάμεις μας νὰ περάσωμεν τὸν δρόμον αὐτόν τὸν ὁρατὸν, ὀλίγον ὅμως δύσκολον, διὰ νὰ γέλῃωμεν υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου και
ἐβλόγησον τὴν κληρονομίαν σου

Ἡ μεγάλη ἐρρή της ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐξαιρετικῶς ἐφέτος μᾶς εὐρίσκει περισσότερον ἐπικαλούμενους τὴν δι' αὐτοῦ σωτηρίαν ὅχι μόνον τὴν ἀτομικὴν ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος κόσμου και περισσότερον ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ὡς φυλῆς και ὡς ἔθνους.

Ἡ δύναμις τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη, ἐχλευάσθη, ἐκεντήθη ἔχυσε τὸ ἅγιον αἷμα του και τέλος ἀπέθανε διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὑφίσταται και θὰ ὑφίσταται εἰς τοὺς αἰῶνας· ἔσωξε και θὰ σώζῃ πάντοτε, θαυματουργῆσε και θὰ θαυματοουργῇ πάντοτε διὰ τοὺς προτάσσοντας και ἐπικαλούμενους αὐτόν, ἀλλὰ ἀληθῶς και ἀπὸ καρδίας πιστεύοντας εἰς τὸ ἐπ' αὐτοῦ τελεσθὲν ὑπεράνθρωπον και μέγα μυστήριον τὸ ὁποῖον κατέστησε τὸν Σταυρὸν τῆς ἀτιμίας, Σταυρὸν Τίμιον και Ἄγιον.

Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἐπικαλεῖται τὴν διὰ τοῦ Σταυροῦ σωτηρίαν και ἰδιαίτερος οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ ἀρνοῦνται νὰ βαστάσῃς τὸ βάρος του. Τῇ ἀληθείᾳ καταλαμβανόμεθα ὑπὸ δειλίας ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσωμεν οἰανδήποτε τοῦ Κυρίου ἀπαίτησιν, εἴμεθα ὅμως ἀγεῖνλητοι εἰς τὰς αἰτήσεις μας πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ἀποστέρουμεν τὰς δοκιμασίας και τὰς ἐξ ἀμαρτιῶν μας ἐπερχομένας συμφοράς.

«Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου», ἀλλὰ και «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν και ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ και ἀκολουθήτω μοι».

Ὅντως ἐν τῷ Σταυρῷ ἡ σωτηρία, ἐν τῷ σταυρῷ ἡ ζωὴ, ἐν τῷ σταυρῷ ἡ προστασία, ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μας, ἐν τῷ σταυ-

ρῷ αἱ ἡδοναὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐν τῷ σταυρῷ ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ σταυρῷ ἡ χαρὰ τοῦ πνεύματος, ἐν τῷ σταυρῷ τὸ ὄψος τῆς ἀρετῆς, ἐν τῷ σταυρῷ ἡ τελειότης και ἡ ἀγιοσύνη. Ἄς σηκώσωμεν λοιπὸν τὸν Σταυρὸν προθύμως και μετὰ χαρᾶς ἀφοῦ τὰ πάντα ἐν τῷ σταυρῷ και τὰ πάντα διὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἄν μετὰ χαρᾶς φέρομεν τὸν Σταυρὸν και αὐτὸς θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ ποθητὸν τέρμα, ἂν τὸν φέρομεν ἄνευ προθυμίας καθίσταται βαρύτερος, ἂν ἀπορρίψωμεν ἕνα σταυρὸν θὰ εὐρωμεν ἄλλον ἴσως βαρύτερον, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς θνητὸς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἄρσιν τοῦ Σταυροῦ.

Προσῆλως εἰς τὸν Σταυρὸν λοιπὸν χρειάζεται και μετάνοια και στοργὴ πραγματικὴ πρὸς τὸν ἐπ' αὐτοῦ σταυρωθέντα Κύριον και ἐκτέλεισις τῶν ἐντολῶν του.

Ἀλλὰ και ἂν μετανόησωμεν βαθέως και τοῦτο εἶναι μικρόν.

Και ἂν ἀποκηρύσωμεν πᾶσαν γνώσιν και πάλιν εὐρισκόμεθα μακράν.

Και ἂν ἔχομεν μεγάλην ἀρετὴν και θερμουργὸν εὐσέβειαν και πάλιν θὰ εἴμεθα ἔλλειπεις εἰς πολλά.

Πρέπει λοιπὸν νὰ θεωροῦμεν μικρόν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ μέγα «ὅτι ποιήσῃτε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λεγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖς ἐσμέν, ὅτι ὠφελομεν ποιῆσαι, πεποιτήκαμεν».

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει πλουσιώτερος περισσότερον, ἐλεύθερος και ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτὸν του και τὰ πάντα και νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ταπεινωτέραν θέσιν λέγων «Μονογενὴς και πτωχὸς εἰμι ἐγώ».

Ἡ σωτηρία οὐκ ἔξ ἀνθρώπων και μὴ πεποιθῆμεν συνεπῶς ἐπ' ἀρχοντας ἀλλ' εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ και τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σταυρωθέντος Κυρίου.

Ἄς προτάσσωμεν λοιπὸν τὸν Σταυρὸν παντοῦ και πάντοτε μὲ πίστιν ὅμως πραγματικὴν και μὲ ἀγνότητα ψυχῆς ὅποτε θὰ βλέπωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν γεγραμμένον.

«Ἐν τούτῳ Νίκα»

Ψάλλοντες

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου
Και εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου
Νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων
δαρούμενος και τὸ Σὸν φυλλάτιον
διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα,

Ἐλάχιστος και ἀνάξιος
ΣΠΥΡ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Σφάλματος προκληθέντος ἐκ τῆς παραλείψεως δύο λέξεων.

Εἰς τὴν στήλῃν τῶν χρονικῶν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14 φύλλου τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας και ἐν τῇ σελίδι αὐτοῦ 8 παρατηρήθη λάθος, ὅπερ προέκυψεν ἐκ τῆς παραλείψεως δύο λέξεων (μόνον) (και).

Ἡ παράλειψις τῶν δύο τούτων λέξεων κατέστρεψεν τὴν ὁρθόδοξον ἐννοιαν.

Διορθοῦντες τοῦτο θέτομεν ἀντὶ τοῦ (δὲν ἐκοιμήθη ἀλλὰ μετέστη εἰς τοὺς Οὐρανούς) τὸ (δὲν ἐκοιμήθη μόνον, ἀλλὰ και μετέστη εἰς τοὺς Οὐρανούς) διότι πράγματι κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν ἡ Θεοτότος ἐκοιμήθη ἐνεταφιάσθη τὸ Θεῖον Αὐτῆς σῶμα, και εἰτα μετέστη εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Υπό του Σεβασμ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Πόσον θλίβεται ὁ Χριστιανὸς καὶ πόσον σκανδαλίζεται, ὅταν βλέπῃ τὸν κληρικὸν παρεκτρεπόμενον ἢ ἀμαρτάνοντα. Πολλὰ κινεῖ ἀκούονται συζητήσεις ἐκ μέρους Χριστιανῶν, οἵτινες ἤκουσαν ἢ εἶδον κληρικὸν παρεκτρεπόμενον ἢ ἀμαρτάνοντα, συζητήσεις πολὺ θλιβεραὶ, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τοὺς συζητούντας, ἢ ὡς ἀπίστους, ἢ ὡς ἀνόητους ἢ ὡς μὴ γνωρίζοντας τὸν Χριστόν. Ἐξηγουμένη τὴ συμβαίνει εἰς τοὺς Χριστιανούς αὐτοὺς. Ταυτίζονται πολλοὶ στενὰ τὸν Χριστόν μὲ τὸν Κληρικὸν καὶ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀναμάρτητος, Ἀγαθός, Εὐδωκίανος, Μακρόθυμος καὶ ἀπειρος εἰς καλωσύνην, ἐνῶ ὁ Κληρικὸς εἶναι ἄνθρωπος ὑποκείμενος εἰς πάντα, καὶ εἰς ἀπλοῦς ὑπηρετίης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις δυνατόν νὰ εἶνε καλός, δυνατόν νὰ εἶνε καὶ κακοῦργος.

Ἐκ τοῦ παραλόγου ταυτισμοῦ τούτου, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ ὡς εἵπομεν Χριστιανοί, καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα τὸ ἀνόητον: «Δὲν ὑπάρχει τίποτε, οὔτε Θεός, οὔτε Ὁρθόδοξία, οὔτε Ἐκκλησία.» Τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶναι παράλογον καὶ τελειῶς ἀνόητον, διότι ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν, οὗτος ἐξυμιάσθη, ἵνα ἡμεῖς λάβωμεν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἥτις χάρις δίδεται εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ κληρικοῦ, ὅστις ὁμοιάζει μὲ ἓν δοχεῖον περιέχον χρυσόν. Ἐάν τὸ δοχεῖον εἶναι καθαρὸν εὐχάριστον, διότι ὁ χρυσὸς εὐρίσκεται ἐν τῷ δοχεῖν καθαρῷ, ἐάν τὸ δοχεῖον εἶναι ἀκατάλληλον καὶ βρωμερὸν, ὁ ἐν αὐτῷ χρυσὸς εἶναι πάλιν χρυσὸς χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲν τὴν ἀξίαν του.

Ὡστε δὲν εἶναι παράλογος ὁ τοιοῦτος ταυτισμός.

Ἐσφαλε ὁ Κληρικὸς! «Ὁ ἀδελφὲ μου δὲν ὑπάρχει τίποτε». Τὴ κάμει Χριστιανὸς μου; Ἀρνεῖται τὸν Κύριόν σου, ὅστις σὲ ἠγάπησεν, σὲ ἔσωσεν, σὲ προστατεῖ καὶ σὸς ἐχάρισεν τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὸ ταξίδιον τῆς ζωῆς σου, χάριν τοῦ Κληρικοῦ; ὁ ὁποῖος ἐκτός τοῦ ὅτι ὑπέκειται εἰς πάντας, εἶναι καὶ ἄνθρωπος βγαλμένος μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Ποῖαν κοινωνίαν; Τὴν κοινωνίαν τὴν σημερινήν τὴν σεσηπυῖαν καὶ βρωμερὰν καὶ ἀνήθικον!

Ὅταν τὰς κρίσεις αὐτὰς ἀκούω, ἀντικρῶν τὸν Θεὸν Παῦλον, τὸν ὁποῖον βλέπω μὲ θλίψιν καὶ ἀκούω νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς Χριστιανούς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουσιν μὲ τοὺς Κορινθίους, οἵτινες ἠθέλησαν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγον «ἐγὼ μὲν εἰμι τοῦ Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἄπολλος, ἐγὼ δὲ Κωφᾶ» οὕτω καὶ αὐτοὶ, ἀλλ' ἀντιθέτως, τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀποδίδουν εἰς τὸν Θεοῦ τοῦ Χριστοῦ λέγοντες «Δὲν πιστεύω οὔτε Χριστόν, οὔτε Ἐκκλησίαν» διότι ἔσφαλε ὁ Κληρικὸς, εἰς αὐτοὺς λοιπὸν λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος «Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;» (Κορ. Α'. α'. 13)

Τὴ πρέπει νὰ γίνῃ φίλε καὶ ἀγνητὲ ἀναγνώστα, ἀφοῦ οἱ Κληρικοὶ εἶναι ἄνθρωποι, καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἀμαρτήσωσιν, πολλάκις δὲ μάλιστα καὶ ἐκ φθόνου τοῦ διαβόλου, πρέπει νὰ ἀρνῶμεν τὸν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεοπότην ἡμῶν; Ὅστις τόσο μᾶς ἠγάπησεν ὥστε ἐαυτὸν προσέφερεν ὑπὲρ ἡμῶν. Ὅχι. Ἐπειδὴ ὁ Κληρικὸς τυχὸν εἶναι ἄπιστος, πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ γίνωμεν ἄπιστοι; Ὅχι βέβαια.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἱδρύσεώς της εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἵτινες ἐξέλαβον τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὡς μέσον πρὸς πλουτισμὸν καὶ σωματικὴν ἀνεσίαν καὶ τινες ἐξ αὐτῶν κατάρθωσαν νὰ εἰσπράττωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αὐτοὶ ἐγένοντο καὶ γίνονται ἀφορμὴ, ὥστε ἡ Ἐκκλησία, νὰ προσβάλλεται καὶ ἡ Χριστιανικὴ Πίστις νὰ δέχεται μείωσιν καὶ νὰ συκοφαντεῖται.

Ἀκούσον λοιπὸν ἀναγνώστα μου, πῶς

ἀπ' ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν μεταξύ τῶν Ἱερῶν ἀνθρώπων ἄνθρωποι, κακοῦργοι φύσεως καὶ κακοῦργοι διανοούμενοι.

Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου Πέτρος καὶ Ἰωάννης κατέβησαν εἰς Σαμαρείαν, ὅπως μεταδώσωσι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν εἰς τοὺς βαπτισμένους, τότε ἰδὼν τὴν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων μεταδοσὶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς κακοῦργους τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὀνόματι Σίμων, διενόηθη ὁ ἄθλιος νὰ ἐμπορευθῇ τὸ ὕψλλον τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήμα καὶ προσελθὼν εἰς τοὺς Ἀποστόλους εἶπε: δότε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν ταύτην τοῦ μεταδοῦναι τὴν χάριν, καὶ εἰς ἀμοιβὴν προσφέρω εἰς ὑμᾶς χρηματικὴν τινα ποσότητα. Ἀλλ' οἱ Ἀπόστολοι ἀπέπεμψαν αὐτὸν καὶ τὸν κατεδίκασαν παραδῶσαντες τοῦτον εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν διανοηθέντα νὰ κατηλεuthῇ ἐπὶ χρέμασι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ἃ ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ μεγάλης συγκταβάσεως τῆς Θεότητος εἰς ἐνανθρώπησιν τοῦ Ἀνάρχου Λόγου Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «Τὸ ἀργυρίον σου, εἶπον οἱ Ἀπόστολοι, σὺν σοὶ εἶη εἰς ἀπάλειαν, ὅτι τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτῶσαι» οὐκ ἔστι σοι μερίς οὐδὲ κλήρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἢ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Πραξ. ἡ'. 20—22).

Οὗτος ἠθέλησεν νὰ εἰσέλθῃ διὰ χρημάτων εἰς τὸν κλῆρον τῶν Μαθητῶν, μάγος ὢν καὶ κακοῦργος εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἐκτός τε μέχρι σήμερον ἡ ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς ἱερωσύνης πλείοτα ὅσα τοιαῦτα παρουσιάζει οὐχὶ ὀλίγοι παρίστανται κατὰ καιροὺς τὰ αἰσχίστα διαπράττοντες, καὶ ἐν πολλοῖς τὸ ὑποῦργημα τῆς ἱερωσύνης καταβιβάζοντες καὶ ταπεινούντες.

Τὸ δὲ ἀπ' ἀνέκαθεν ὑπάρχειαι τοιοῦτου εἴδους κληρικοὶ καταφαίνεται ἐκ τῶν Ἀγίων Πατέρων τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Θεοῦ Χρυσόστομου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Ἰσιδώρου καὶ ἄλλων, οἵτινες ἐπέτρεθον μετὰ δριμύτητος μεγάλῃ ἐναντίον τῶν τοιούτων Κληρικῶν. Ἐκτός δὲ τούτου ἔχομεν τὰς Ἀγίας Συνόδους, αἵτινες συνέθεσαν τόσους Κανόνας πρὸς τιμωρίαν τῶν τοιούτων ἀσεβῶν καὶ ἀχρεῶν Κληρικῶν.

Ποῖος λοιπὸν ὁ λόγος οἱ Χριστιανοὶ νὰ σκανδαλίζονται εἰς τοιοῦτον σημειον, ὥστε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀρνοῦνται καὶ τὸν Χριστόν νὰ θλιβῶσιν;

Πόσον ζωνρὰ ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Κύριον ὅλα αὐτά. Τὰ ἔλαβε, ὅχι μόνον εἰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Κληρικοὺς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο προέβλεψε καὶ συνεβούλευσε τοὺς ἀνθρώπους λέγων: Προσέχετε «Ἐπὶ τῆς Μαῦσεως Καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Πάντα ὅσα ἐάν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε, λέγουσι γάρ, καὶ οὐ ποιοῦσι.» (Ματ. ΚΓ'. 2—3) Αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπεν καὶ διὰ τοὺς σημερινούς Κληρικοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν, τοὺς ὁποίους, ὡς εἵπομεν ζωνρὰ εἶχεν ἐμπρὸς Του ὡς Θεός.

Τὴ λοιπὸν ταρασσονται οἱ Χριστιανοί; Διατί λυποῦνται; Ἡ ἐποχὴ μας, ἴσως νὰ ἔχῃ περισσότερους κακοὺς καὶ ἀχρεῖους κληρικοὺς, τοῦτο εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν μεγάλην ἐξαθλίωσιν καὶ ἐξαχρείωσιν τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία δίδει τοὺς κληρικοὺς. Ὁ Χριστὸς ὅμως χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Σὺ Χριστιανέ μου εἰς τὸν Κληρικὸν πιστεύεις; Τὸν Κληρικὸν ἀγαπᾷς; Εἰς τὸν Κληρικὸν εἶσαι εὐγνώμων; Ὁ Κληρικὸς σὲ ἔσωσεν; Ὅχι. Ὁ Χριστὸς καὶ πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ ἀγαπᾷς καὶ τιμᾷς τὸν Κληρικόν. Διατί λοιπὸν ψυχραίνεται ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸν Χριστόν, ὅταν ὁ Κληρικὸς δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶνε; Σὺ νὰ φοιτᾷς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ κάμῃς τὰ καθήκοντά σου τὰ Χριστιανικά, νὰ λαμβάνῃς τὴν χάριν καὶ τὸν Ἀγιασμόν, ἔστω καὶ διὰ τοῦ βρωμεροῦ δοχεῖου, ἀφοῦ ἡ χάρις καὶ ὁ Ἀγιασμός, πάλιν χάρις καὶ Ἀγιασμός εἶναι, ὡς ἂν τὸν χρυσὸν ποῦ δὲν χάνει τὴν ἀξίαν του, ὅπως καὶ ἂν δοθῇ, καὶ ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ. Σὺ εἰσπράττοντος εἰς τὸν

Ναὸν τοῦ Θεοῦ, βλέπε τὸν διὰ σὲ Σταυρωθέντα Ἰησοῦν καὶ Αὐτὸν φρόντισε νὰ μιμηθῇς εἰς αὐτὸν εἰπὲ τὸν πόνον σου καὶ τὸν πόθον τῆς ψυχῇ σου. Μὴ ἀποσπάσης τὰ μάτια σου ἀπὸ τὸν Σταυρόν Του, ἕως νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ παρακάλεσον τὸν Κύριον καὶ διὰ τὸν Κληρικόν του, νὰ τὸν φωτίσῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ.

Αὐτὰ τὰ ἴδια γράφω εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἵνα καταστροφῇ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ διαβόλου, διὰ τοῦ ὁποῦ προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τοῦ Δεσποτίου τῶν Χριστῶν καὶ νὰ τοὺς κάμῃ δούλους τῆς ἀμαρτίας.

Προσεύσασθε διὰ τοὺς πνευματικούς πατέρας. Οἱ κακοὶ Κληρικοὶ δὲν θὰ λείψουν ποτέ. Προσεύσασθε ἵνα ὁ ἀριθμὸς τῶν κακῶν μετριασθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον. Μείναι πιστοὶ εἰς τὸν Δεσπότην μας Χριστόν.

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ Ο ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΑΡΧΟΔΙΟΣ

Υπό του Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐξημοσιεύσαμεν τὴν περὶ τοῦ μεγίστου τῶν Ἐπιτιμίων, Ἀφορισμοῦ καλουμένου, ἡμετέραν Μελέτην, καθ' ἣν ἀπεδείξαμεν, ὅτι ὁ ἀφορισμὸς δὲν ἔχει ἰσχύν, ἐάν δὲν ἀκολουθῇ τὰς προϋποθέσεις, ὅς Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν καθώρισεν ὡς ἀναφέρει τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον (Κεφ. ΙΑ' 15-19).

Ἐάν δὲ ἀμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε καὶ ἔλεξον αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνον. ἐάν σοῦ ἀκούσῃ ἐκέρδισας τὸν ἀδελφόν σου. ἐάν δὲ μὴ ἀκούσῃ παρέλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἓν ἄλλο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ρῆμα. ἐάν δὲ παρακούσῃ αὐτὸν, εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐάν δὲ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ ἔστω σοι, ὥστε ὁ Ἐθνικός καὶ ὁ Τελώνης.»

Ἐκτός τούτων τῶν προθέσεων διὰ νὰ ἔχῃ ἰσχύν τὸ ἐπιτίμιον πρέπει λόγοι κανονικοὶ καὶ οὐχὶ προσωπικοί, μισοὺς, ἐπιταθείας ἢ ὀλικοὺς συμφέροντος νὰ συντρέχωσι. Τὰ ἴδια ἰσχύουν δὲ πάντα τὰ Ἐκκλησιαστικά Ἐπιτίμια τὰ ἐκδιδόμενα κατὰ ἀμαρτανόντων ἢ παρεκτρεπομένων τῇ πίστει κ.τ.λ., καὶ τοιαῦτα ἐπιτίμια εἶναι τὸ ἀνάθεμα, ἡ μακροχρόνιος ἀποχὴ ἐκ τῆς Θείας Μεταλήψεως, τὸ εἶναι ἀδιάλυτον τινὰ, ἀκινώνητον, ἀσυγχώρητον αἰώνιος καὶ ἄλλα ὅσα δίδονται ἐκ τῶν πνευματικῶν Πατέρων πρὸς τοὺς ἐξομολογουμένους ἢ τοὺς ὑποτακτικούς τῶν.

Δι' ἁπάντα τὰ ἐπιτίμια κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ νομοθεσίαν ἀρμόδιος τογχεῖται ὁ Ἐπίσκοπος.

Ἐπιτίμια δύνανται νὰ ἐκδῶσιν καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ ὡς οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ Διάκονοι καὶ οἱ Μοναχοὶ ἀκόμη ἐν τῇ συνοδίᾳ τῶν, ἀλλὰ μόνον τῇ συγκταθέσει καὶ ἐγκρίσει τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ μόνου ὑπευθύνου διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καθὼς λέγει καὶ ὁ 39ος Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Κανὼν 39ος Ἀγ. Ἀποστόλων.
«Οἱ πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου, μηδὲν ἐπιτελείτωσαν, Αὐτὸς γὰρ ἔστιν ὁ ἐπιτελούμενος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθσόμενος.»

Ἐρμηνεία τοῦ Κανόνος.
Ὁ παρὼν Ἀποστολικὸς κανὼν διορίζει, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι, καὶ οἱ Διάκονοι χωρὶς τὴν γνώμην καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ Ἐπισκόπου τῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν οὐδὲν ἱερατικὸν λειτουργημα, τὸσον ἀπὸ ἐκείνου, ἅτινα ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἐπισκόπου, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἔχουσι μὲν αὐτοὶ τὴν δύναμιν, διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας τὴν δὲ ἐνέργειαν αὐτῶν νὰ ἐπιτελέσωσιν δὲν δύνανται χωρὶς τοῦ Ἀρχιερέως τὴν γνώμην.

π.χ. Νὰ μὴ ἐξομολογοῦν, νὰ μὴ συγχωρῶν τοὺς μετανοοῦντας, κατὰ τοὺς βὸν 7ον καὶ 50δον τῆς ἐν Καρθαγένην Ἀγίας Συνόδου. Ἐπίσης νὰ μὴ ἀφιερώνωσι τὰς παρθένους εἰς τὸν Θεόν, κατὰ τὸν βὸν τῆς ἐν Καρθαγένην, νὰ μὴ χειροθετοῦν καὶ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΜΕΘΕΟΡΤΟΙΣ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διευλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΥ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ Σταυρὸς ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελέσθη ἡ μεγάλη Θυσία ὑπὲρ ἀπάσης τῆς Ἀνθρωπότητος, εἶναι τὸ Ἱερὸν ἑκείνων Σύμβολον τὸ ὁποῖον εἰκονίζει τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐν γένει αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀγάπην.

Οὗτος διὰ τοὺς Χριστιανούς, εἶναι τὸ Σύμβολον τῆς ἀγάπης, τὸ σύμβολον τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ὑπομονῆς, τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδος καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων κατέστη ὁ ἀχώριστος σύντροφος αὐτῶν ἐν πᾶσιν.

Ἐν πολέμοις, ἐν πειρασμοῖς, ἐν χαρᾷ, ἐν λύπῃ, ἐν ὀδῷ, ἐν θαλάσῃ καὶ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν τούτων, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῶν μέσων καὶ τοῦ θανάτου καὶ ἐν τῷ τάφῳ ἀκόμη ὁ μόνος πιστὸς σύντροφος καὶ φύλαξ τοῦ ἐν αὐτῷ κειμένου Χριστιανοῦ.

Δι' αὐτὸν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, περιγράφουσα τὰς ποικίλας αὐτοῦ ιδιότητας καὶ τὴν ἀκατανίκητον Δύναμίν του. «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρὸς ἡ θραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρὸς Βασιλεὺς τὸ κράτος, Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα, Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς κατασκευάζεται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐκ διαφόρων ὕλων καὶ πολυτίμων λίθων καὶ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τούτων, ὡς φυλακτήριον ἀπὸ κακῶν, εἰς στολισμὸν καὶ ἐμβριθέστερον λαμπρῶν καὶ μεγάλων πράξεων.

Ἐκτὸς τούτων οἱ Χριστιανοί, ἀπὸ τῆς πρώτης Χριστιανικῆς ἐποχῆς τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ διέγραφον ἐπὶ τοῦ σώματός των διὰ τῆς χειρὸς των.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶναι πανάρχαιον καὶ φαίνεται γνωστὸν ἀπὸ τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων. Εἶναι Ἀποστολικὴ Παράδοσις. Περὶ τοῦ Χριστιανικοῦ τούτου ἔθιμου γράφομεν τὰ κατωτέρω, ἵνα ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς Διαμαρτυρομένους καὶ Χιλιαστάς, ὅτι δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς μας εὑρημα ἢ ἐπινόησις, ἀλλ' εἶναι παράδοσις, ἥτις μᾶς παρεδόθη ἀπὸ τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Δὲν ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή περὶ τούτου, ἀλλ' ἡ παράδοσις ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ ἐν πολλοῖς.

Μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ἐξ αὐτῶν τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπῆρξεν ἔθιμον τοῦ ποιεῖν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς, πρῶτον ἐπὶ τοῦ μετώπου, δεύτερον ἐπὶ τοῦ στήθους, τρίτον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, καὶ τέταρτον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου· τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶναι ἀρχαιότατον· συνετίθη δὲ οἱ Χριστιανοί, ὅτε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἔκαμον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, νὰ λέγῃ καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (κη'. κεφ. παρ. 19). «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ Σταυροῦ, ἦτο

εἶδος τι περιληπτικῆς ὁμολογίας τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Δι' αὐτοῦ ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα Χριστιανοί. Δι' αὐτοῦ λέγομεν εἰς τὸν Κύριόν μας «Κύριέ μου εἶμαι ἰδικός σου». Εἶναι ὁ Σταυρὸς σύνδεσμος τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι σύμβολον τῆς ἀγάπης καὶ ἐπομένως διακριτικὸν τοῦ Χριστιανοῦ, ὅτι εἶναι μαθητῆς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ, καθὼς εἶπεν Αὐτὸς «Ἐν τούτῳ γνώσονται ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε» (Ἰωάν. ιγ'. 35). Σταυρὸς ἴσον ἀγάπῃ. Τὸ ὅτι τὸ ἔθιμον τῆς σημειώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἦτο σύνηθες καὶ μάλιστα λίαν, κατὰ τὴν πρώτην Χριστιανικὴν ἐποχὴν, καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπασχολήθησαν μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἔγραψαν πολλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Καὶ ἐκ τούτων ἔχομεν τὸν Τερτυλιανὸν ἀκμάσαντα τὸν δεύτερον μ. Χ. αἰῶνα, ὅστις ἔγραψε ταῦτα «Εἰς ὅλας τὰς πράξεις ἡμῶν, καὶ ὅταν εἰσερχώμεθα, καὶ ὅταν ἐξερχώμεθα, καὶ ὅταν περιβαλόμεθα τὰ ἱμάτια ἡμῶν, καὶ ὅταν λουώμεθα, καὶ ὅταν ἐσθίωμεν ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ ὅταν κατακλινώμεθα εἰς ὕπνον, καὶ ὅταν λαμβάνωμεν εἰς χεῖρας εἴτε ἐν θρανίῳ, εἴτε μίαν λαμπάδα, ποιοῦμεν πρότερον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου. Τὰ πρακτικὰ ταῦτα δείγματα τῆς εὐσεβείας οὐδόλως ὠρίσθησαν διὰ νόμου προερχομένου ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλὰ διδάσκει αὐτὰ ἡ παράδοσις, ἐπισημαίνει αὐτὰ ἡ συνήθεια καὶ συντηρεῖ αὐτὰ ἡ πίστις» (Εἰς τὸ περὶ Στέμματος κεφ. δ.).

Ἀλλὰ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦσιν εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ὅτι ἡ συνήθεια τῆς σημειώσεως τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἀρχαιοτάτη. Ὁ Συγγραφεὺς Ῥωγένης (εἰς Ἐβρουσίαν) τὰ ἴδια λέγει μὲ τὸν Τερτυλιανόν. Ἐπίσης οἱ Θεοὶ Πατέρες ὡς ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων συνιστᾷ εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν ἱερὰν ταύτην παράδοσιν (Κατηχ. δ').

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι τοῦτο εἶναι Ἀποστολικὴ Παράδοσις. Ἐπίσης δὲ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουσι, ὅτι τὸ χρίσμα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος διὰ τοῦ ἑλαίου, ὡς καὶ τὸ χρίσμα τοῦ Ἁγίου Μύρου ἐγένετο πάντοτε διὰ τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὡστε ἡ συνήθεια αὐτὴ τῆς σημειώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ Ἐκκλησιολογικοὶ Πατέρες εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῶν, εἶναι ὄχι μόνον ἀρχαιοτάτη, ἀλλὰ καὶ Ἀποστολικὴ Παράδοσις, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ τηρῶμεν καθὼς καὶ πᾶν ὅτι παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οἱ Πατέρες ἡμῶν παρέλαβον, καὶ εἰς ἡμᾶς μετεβίβασαν, ἀδιαφοροῦντες εἰς τοὺς μαρτυροῦντες νεωτερισμοὺς τῶν καλουμένων πεπολιτισμένων, οἵτινες ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὰ βρωμερὰ νερὰ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τοῦ ὁποῖου κανὼν εἶναι ἡ περιφρόνησις τῆς Θρησκείας, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὰ ἀντιχριστιανικὰ κηρύγματα τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ κατὰ τὸν γνωστότερον τίτλον τῶν Χιλια-

κείρουν ἀναγνώστας, μοναχοὺς ἢ μοναχὰς νὰ μὴ ἀφορίζωσι, νὰ μὴ ἀναθεματίζωσι, νὰ μὴ κηρύττουν τοὺς παλόντας ἀκοιναγνούς, ἀσυγχώρητους, ἀδιαιλύτους καὶ ἀλύτους.

Ἐπειδὴ ὁ Ἐπίσκοπος κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν, ἐνεπιστεύθη τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀπ' αὐτόν, ὡς ποιμένα, θὰ ζητηθῇ χρεωστικῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λόγος διὰ τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ πνευματικὸς, ἢ ὁ Ἠγουμένους μὲς Μονῆς, ἢ ὁ Πατὴρ μὲς ἀδελφότητος διὰ νὰ ἐξομολογῶσι ἢ νὰ δέχωνται λογισμοὺς ἢ νὰ δίδωσι ἐπιτίμια καὶ νὰ ἔχωσι τὴν ἐξουσίαν τοῦ εὐμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας, δεόν ἀπαραίτητως νὰ ἔχωσι ἐντολὴν τοῦ Ἐπισκόπου διὰ ἐσταλτηρίου Γράμματος καὶ τὴν καθωρίσμεν πρὸς τοῦτο εὐχὴν εὐλογίαν καὶ χειροθεσίαν τοῦ Ἐπισκόπου. Ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐντολῆς καὶ εὐλογίας πᾶν ὅ,τι ἐνεργῶσι οὗτοι εἶναι ἄκυρον καὶ ἄνευ ἰσχύος.

Πράγματι ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πρεσβυτέρους οὗτοι ἔχουσι τὴν δύναμιν ἐν τῇ Ἱερωσύνῃ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν ἐνέργειαν, τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς αὐτοὺς ἡ Ἀρχιερατικὴ εὐχὴ καὶ ἐντολὴ κατὰ τὸν Τάραντον κοί τὴν τὴν Ἁγίαν Οἰκ. Σύνοδον ὡς καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Πνευματικὸς ἢ ὁ Ἠγουμένους ἢ ἄλλος τις Πνευμ. Πατὴρ καὶ Γέρον, ἂν καὶ διὰ τῆς Εὐχῆς καὶ ἐντολῆς τοῦ Ἐπισκόπου ἔλαβον τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας, τοῦτο τὸ δικαίωμα δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦσιν, μόνον προκειμένου νὰ δώσωσι ἐπιτίμιον ἀπλοῦν, οὐχὶ ὅμως ἐκ τῶν μεγάλων ἐπιτίμιων, τούτέστιν τοῦ Ἀφορισμοῦ, τοῦ Ἀναθέματος, τοῦ Ἀκοινωνήτος, τοῦ ἀδιάλυτος καὶ ἄλυτος. Διὰ ταῦτα τὰ ἐπιτίμια χρειάζεται ἀπαραίτητως ἡ γνώμη καὶ ἡ ἐγκρίσις τοῦ Ἐπισκόπου, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν ταῦτα ἔχουσι ἰσχύν. Σύμφωναν πρὸς τοῦτο αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ (βιβλ. β', κεφ. μ. δ.). Ἐπίσης καὶ ὁ Θεὸς Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὅστις λέγει ἐν τῇ πρὸς Μαγνησίους Ἐπιστολῇ του. «Ὡς περ οὖν ὁ Κύριος, ἄνευ τοῦ Πατρὸς οὐδὲν ποιεῖ, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἄνευ τοῦ Ἐπισκόπου. Μηδὲ πρεσβύτερος, μηδὲ διάκονος».

Ὁμοίως ὁ ἴδιος ἐν τῇ πρὸς Σμυρναίους Ἐπιστολῇ του.

«Ὅκ ἐξὸν ἐστὶ χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου, οὐτε βαπτίζων οὐτε προσφέρειν, οὐτε θυσίαν προσκομίζων, οὐτε δοχὴν ἐπιτελεῖν, ἀλλ' ὅ ἂν ἐκείνῳ δοκῇ, κατ' εὐαρέστησιν Θεοῦ. Ἵνα ἀσφαλὲς εἴη καὶ βέβαιον, πᾶν ὅ ἂν πράσῃς.»

Συμπληρῶν ταῦτα πάντα ὁ 57ος τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ Συνόδου κανὼν διατάσσει, οὐτε οἱ Χωροεπίσκοποι καὶ ἑξαρχοί, οὐτε οἱ πρεσβύτεροι νὰ ἐνεργῶσι τί χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ τῆς πόλεως Ἐπισκόπου ἥτοι τοῦ πρώτου τῇ Τάξει δηλαδὴ τοῦ Μητροπολίτου.

Κανὼν 57ος Λαοδικαίας.

«Ὅ ὅ δὲ ἐν ταῖς Κώμαις, καὶ ἐν ταῖς χώραις καθίστασθαι Ἐπισκόπους, ἀλλὰ περιδεύτας τοὺς μέντοι ἡδὴ προκατασταθέντας, μὴδὲν πράττειν ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ ἐν τῇ πόλει, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς πρεσβυτέρους μὴδὲν πράττειν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου.»

Τούτων πάντων συμπέρασμα εἶναι, τὸ ὅτι οὐδὲν τῶν ὑπὸ τῶν κληρικῶν τελοῦμένων ἔχει κύρος καὶ ἰσχύν ἐὰν δὲν γίνεταί τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἡ ἀδεια πρὸς τοῦτο δίδεται ἅπασι καὶ ἰσχύει μέχρις ἀνακλήσεως αὐτῆς. Εἰς τὰ βαρὰ ἐπιτίμια ὅμως καὶ τὰ βαρὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐξομολογουμένων, ἀπαραίτητως διότι πρόκειται περὶ ποινῆς θανάτου, δι' ἣν καὶ διὰ τὰ κοσμικὰ καὶ κατὰ τοὺς κοσμικοὺς νόμους, ζητεῖται ἡ ἀδεια καὶ ἡ ἐγκρίσις τοῦ Βασιλέως.

Ἐὰν γνωρίζωσι λοιπὸν οἱ πνευματικοί, οἱ Ἠγούμενοι καὶ οἱ Γέροντες ὅτι δὲν εἶναι τὰ δικαίωμά των, καὶ ὅτι παραβαίνουσι Ἱεροὺς Κανόνας, ἐπιβάλλοντες ἐπιτίμια βαρὰ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν πνευματικῶς ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ἡ Σύνοδος ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττουν ἄκυρα τὰ τοιαῦτα ἐπιτίμια νὰ ἀπαλλάσσουν τῆς εὐθύνης τοὺς ὑπ' αὐτῶν βεβαρημένους.

στών, ἢ καλλίτερον τῶν διαφθορῶν τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας.

Ἡμεῖς δὲ πάντοτε ὡς ψάλλομεν πρὸς τὸν Τίμιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Σταυρόν, προσκυνοῦντες αὐτὸν τιμητικῶς οὐχὶ δὲ λατρευτικῶς.

«Σὺ μοῦ σκέπη κραταῖα ὑπάρχεις ὁ τιμερὴς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἁγιάσον με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε».

«Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χεμαζομένων λιμὴν, ἐν πολέμοις νίκαι· οἰκουμένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἰατρεῖ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, σῶσον ἡμᾶς».

«Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἁγιάζεται· ὁ γὰρ Πατρί συνεδρεύων καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἐν τούτῳ χειρὰς ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἰλκυσας πρὸς τὴν Χριστὲ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας, Θείας ἀξίωσον δόξης.» Ἀμήν.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ

ὑπὸ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας κ. Πολυκάρπου

Ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει πρὸς τοὺς Κορινθίους «Τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος, ἢ τίς συγκατάθεσις ναφ̄ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συμφωνία Χρ̄στῶ πρὸς βέλαι;» (Β'. πρὸς Κορινθ. θ'. σ'. 14).

Εἶπε δίκαιον ὁ Θεὸς Παῦλος γράφων ταῦτα. Ὑπάρχει ὄντως μεγίστη ἀντίθεσις, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει συνυπαρξὶς τούτων, οὔτε κἂν νὰ διανοηθῇ τίς δύναται τὸ τοιοῦτον.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι θαυμάσια συμβιβάζουσι καὶ παραδέχονται τὴν συνυπαρξὶν φωτός καὶ σκότους. Οἱ τοιοῦτοι νομίζουν, ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ εἶναι Χριστιανοί, καὶ νὰ καταγίνονται εἰς τὰ ἔργα τῶν Μαγείων καὶ τῶν δῆθεν δαιμονιζομένων, καὶ νὰ προλέγῳσι δῆθεν τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δηλαδή συνεταιριζόμενοι μετὰ τοῦ διαβόλου νὰ ἐξαπατῶσι τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ λέγῳνται καὶ Χριστιανοί. Ἡ ἀξίωσις τῶν εἶναι πολὺ μεγάλη. Φαίνεται, ὅτι δὲν ἤκουσαν ποτέ, ταῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος «Τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφωνία Χρ̄στῶ πρὸς Βέλαι;»

Ὅλα αὐτά, δηλαδή οἱ πράττοντες τὰ ἔργα τῶν μαντείων τῶν μάγων, τῶν δῆθεν δαιμονιζομένων, τῶν νεφοδιωκτῶν, τῶν γοητευτῶν, τῶν φυλακτηρίων, τῶν δῆθεν εἰς ἔκστασιν ἢ εἰς ὕπνον περιπιπτόντων καὶ ἄλλων πολλῶν λαοπλάνων συνεργαζομένων μετὰ τῶν δαιμόνων καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεργαζόμενοι καὶ δίδοντες εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν πίστιν, δὲν ἐπιτρέπεται, οὔτε Χριστιανοὶ νὰ λέγῳνται. Καὶ ἐὰν μὲν εἶναι Κληρικοὶ νὰ καθαιρῶνται, ἐὰν δὲ Λαϊκοὶ νὰ ἀφορίζονται κατὰ τοὺς 60ον καὶ 61ον Κανόνας τῆς 6ης Οἰκουμένης Συνόδου, οἵτινες κελεύουσιν, νὰ ἐπιτιμῶνται οὗτοι διὰ παντὸς ἐπιτίμιον καὶ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀπορρίπτονται.

Ἑρμηνεία 60ου Κανόνος τῆς 6ης Οἰκουμ. Συνόδου

«Ὑπάρχουσι τινές, οἵτινες διὰ φανλότητα γνώμης, καὶ πορισμὸν κέρδους, ὑποκρίνονται ὅτι ἔχουσι δαιμόνιον, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων σχήματα, καὶ ἄτακτα κινήματα κατὰ προσποίησιν κάμνουσι, περιερχόμενοι τὰς πόλεις, ταραχῆς καὶ θεάτρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους γινόμενοι αἷτιοι. Ὅθεν ὁ παρὼν Κανὼν προστάζει νὰ ἐπιτιμῶνται οἱ τοιοῦτοι διὰ παντὸς εἰδους ἐπιτίμιον, καὶ εἰς τοιαύτας, καὶ τοσαύτας σκληραγωγίας καὶ πόνους νὰ ὑποβίβωνται, εἰς οἷας καὶ οἱ κατὰ ἀλήθειαν δαιμονιζόμενοι.»

Ἑρμηνεία 61ου Κανόνος τῆς 6ης Οἰκουμ. Συνόδου.

Οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται οὐδὲν πρᾶγμα ἐξ ἐκείνων, ἀπὸ τὰ ὅποια οἱ Ἕλληνες εἰδωλολάτραι ἐχρησιμοποιοῦν, μαντείας δηλαδή καὶ γοητείας, καὶ ἄλλα ὅμοια, διὰ τοῦτο ὁ Κανὼν οὗτος διορίζει νὰ ἀπέχῳσιν ἐπὶ 6 ἔτη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων οἱ Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἐκδώσωσι τὸν ἑαυτῶν τὸν εἰς τοὺς μάντις, ἢ ἄλλους παρομοίους μὲ σκοπὸν νὰ μάθῳσιν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνα τὰ ἀπόκρυφα ἅτινα τοῖς εἶναι ἄγνωστα καὶ θέλουν νὰ ἐξακριβώσωσι. Τὸς λέγει ὁ Κανὼν καὶ οἱ προγενέστεροι πατέρες ὁμοίως ἐκάνοντο. Εἰς τὰ ὕδια ἐπιτίμια ὑπόκεινται καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν χρησιμοποιοῦν τοὺς λέγοντας τὴν μοῖραν, τὸν καφφέ, τὸν μόλυβδον καὶ πάντα τὰ παρόμοια αὐτοῖς.

Καὶ τοῦτο τὸ ἐπιτίμιον νὰ λαμβάνουσι μόνον ὅσοι ἐξ αὐτῶν μετανοήσωσιν καὶ εἰς τὸ μέλλον, οὔτε χρησιμοποιοῦσιν, οὔτε χρησιμοποιοιθῶσιν εἰς τὰ τοιαῦτα διαβολικὰ ἔργα, ὅσοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπιμένουσιν, νὰ ἀποβάλλονται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι νὰ τιμωροῦνται διὰ τῆς βαρυτάτης τῶν ποινῶν τοῦ ἀφορισμοῦ.»

Κατόπιν πάντων τούτων ἐρωτῶμεν: Δύνανται ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶναι ἔνοχοι εἰς τὰ τοιαῦτα εἰς ἃ ὁ διάβολος κυριαρχεῖ, νὰ εἶναι καὶ Χριστιανοί, δηλαδή τέκνα τοῦ σκότους καὶ τέκνα τοῦ φωτός; Ὁχι βέβαια «Τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;»

Δύναται κατὰ τὸν Θεὸν Παῦλον νὰ ἔχῳσιν μερίδα οἱ ἄπιστοι μετὰ τῶν πιστῶν; ἢ δύναται νὰ ἀνῆλθῳσιν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν Ναὸν τῶν εἰδώλων τούτεστιν τοῦ Διαβόλου;

Ἐρωτῶμεν τὰ πεπλανημένα γύναια τὰ ὅποια ἐξεπατοῦν τοὺς ἁπλοῦς Χριστιανούς καὶ δῆθεν περιέχονται εἰς ἔκστασιν ἢ ὕπνον. καὶ ὁμιλοῦν μετὰ τῆς Θεοτόκου ἢ μετὰ τῶν Ἁγίων, καὶ λέγουσιν δῆθεν τὰ ὅσα πρόκειται νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους: Τὰ ἐρωτῶμεν δύνανται νὰ ἔχῳσι μερίδα καὶ θεοῖν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀφοῦ μὲ τὸν διάβολον συνεργάζονται;

Ἐρωτῶμεν τὰ πεπλανημένα γραῖδια, τὰ ὅποια ἔχουν εἰκόνας Ἁγίων καὶ τὰς ἐκμεταλλεύονται διακηρύσσοντα ὅτι μετὰ τῶν εἰκόνων ὁμιλοῦν καὶ δύνανται ἐκ τῶν εἰκόνων νὰ ἀποσπάσωσιν τὴν διαβεβαίωσιν τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς παραπλανωμέ-

νους ὑπ' αὐτῶν ἀνοήτους ἀνθρώπους: Τὰ ἐρωτῶμεν δύνανται νὰ ἔχῳσι φῶς Χριστοῦ, ἐφ' ὅσον μὲ τὸν διάβολον συνεργάζονται; Ἐρωτῶμεν τέλος τοὺς λαοπλάνους ἄνδρας καὶ γυναῖκας τοὺς μεταχειριζομένους μαντείας, χαρτιά, μόλυβδον, ὑπνοτισμὸν, καφφέ καὶ ὅλα τὰ μέσα τοῦ διαβόλου, ἄλλοτε μὲν νὰ ἐξυπηρετήσωσιν δῆθεν τοὺς ἀνοήτους λέγοντες εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, ἄλλοτε δὲ καταστρέφοντες μὲ τὰς μαγείας τῶν τοὺς μισοῦμένων ὑπὸ αὐτῶν τῶν πρὸς αὐτοὺς καταφευγόντων, κινουμένων ὑπὸ τοῦ διαβόλου διὰ νὰ βλάψῳσι ἀνθρώπον καὶ νὰ διαλύσωσιν οἰκογενεῖας, δεδομένου δι' ὁ διάβολος τὸ κακὸν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον του: Ἐρωτῶμεν τούτους καὶ τοὺς πρὸς αὐτοὺς προτρεφόντας, δύνανται νὰ ὦσι Χριστιανοί; Δύνανται νὰ κοινωνῶσι μετὰ τῶν πιστῶν; Δύνανται νὰ ἔχῳσι Φῶς Χριστοῦ; Ὁχι! Ὁχι ἀλλὰ μόνον ἀφορισμὸν καὶ ἀνάθεμα, ἐφ' ὅσον θὰ ἐπιμένῳσι εἰς τὸ ἔργον τῶν, τὸ ἀπάνθρωπον καὶ σκληρὸν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 2 τρέχοντος κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς, ἐτελέσθη πρωτοβουλία τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰσηγήσει ἀδελφῶν τοῦ Πειραιῶς Ἀρχιερατικῶν Μνημόσυνοι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀπελθόντος ἀδελφοῦ ἐν Χριστῷ

ΗΛΙΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸ μνημόσυνον παρέστη καὶ ἡ οἰκογένειά του ἰδιαίτερος κληθεῖσα.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διαυλείας Πολυκάρπος.

Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὁ Σεβασμιώτατος, ἐξῆλθε τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ἀρετὰς τοῦ κοιμηθέντος ἀδελφοῦ Ἠλία διὰ μακρόν. Ἡ ὁμιλία του δὲ αὐτὴ συνεκίνησε βαθύτατα ὅχι μόνον τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησιαστικὸν τὸ ὅποion μὲ δάκρυ παρηκολούθησε τοὺς συγκινητικούς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἀφοῦ τέλος ὁ Σεβασμιώτατος συνεχάρη τοὺς ἀναλαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς τελέσεως τοῦ μνημοσύνου συνευληπῆθη τοὺς οἰκείους, τὸν χορὸν ψαλτόντων «Αἰωνία ἡ Μνήμη αὐτοῦ».

Οἱ ἐκ τῶν ἀδελφῶν κ. κ. Κ. Καραγιαννίδης καὶ Γ. Κόττης μὴ δυνηθέντες νὰ παραστώσι τοῦ μὲν νοσηλευομένου εἰς τὸ Ζάκειον Νοσοκομεῖον τοῦ δὲ ἀπουσιάζοντος εἰς Μέθαινα, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν των, οἵτινες ἦσαν καὶ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τελέσεως τοῦ μνημοσύνου, ἐδικαιολογήθησαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος ὑπὸ τοῦ ὑποφαινόμενου, ὅστις καὶ ἐκ μέρους των τὴν συνευληπῆθη ἰδιαίτερος.

Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον εὐχαριστεῖ τοὺς Δωρητάς του οἵτινες προσέφερον τὰς ὡς κάτωθι δωρεὰς των διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ.

Ἑσυχαστήριον Πατρὸς Ἀκακίου Διόπεσι	Δρχ. 100.000
Ἑσυχαστήριον Μοναχῆς Ματρώνης Διόπεσι	» 50.000
Γ.Ο.Χ. Διὰ τοῦ κ.Γ. Κόττη	» 170.000
Γ.Ο.Χ. Κυρία Ἱερ. Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Πειρ.	» 100.000
Δισκοφορία Ἱερ. Ναοῦ Ἀγ. Σώζοντος Πειραιῶς	» 50.000
Δισκοφορία Ἱερ. Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ταμπουρ.	» 55.000

ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΕΥΧΗ ΥΜΩΝ

Ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν
Δίκαιος καὶ Σῶζων

Τὴν 13/29 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐπαινέθη ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ Βασιλεὺς. Τὸ Πανελλήνιον ἐώρτασεν τὸ μέγα τοῦτο γεγονός μετὰ δεδου-
κατολογημένης χαρᾶς καὶ ἐξάλλου ἐνθου-
σιασμοῦ.

Οἱ ὑπήκοοί Του, ἐὰν ἀγαπῶσι τὸν Βασι-
λέα καὶ ἐπιθυμοῦν, τὴν σκληρότητα δοκι-
μασθεῖσαν φυλὴν μας, νὰ ἴδωσιν εὐτυχού-
σαν, ὥς ἐνοθεῖσιν ἐν ἀγάπῃ περιστοιχοῦν-
τες τὸν Βασιλέα καὶ εὐχόμενοι ὑπὲρ Αὐτοῦ.

«Ὁ Θεὸς τὸ κράμα Σου τῷ Βασιλεῖ δὸς
καὶ τὴν δικαιοσύνην Σου τῷ Υἱῷ τοῦ Βασι-
λέως, κρίνον τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ
καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει. Ἀναλαβέ-
τω δὲ ὅρη εἰρήνην τῷ λαῷ καὶ οἱ βουνοὶ
δικαιοσύνης. Κρίνει τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ
καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ τα-
πεινώσει συκοφάντην. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡ-
μέραις Αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρή-
νης, ὥς οὐ ἀπαναρεθῇ συκαφαντία».

Κύριε, σῶσον τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπίκου-
σον ἡμῶν ἐν ἣ ἂν ἡμέρᾳ ἐπιλασεώμεθα
σου.

Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφραθήσεται
ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλ-
λιάσεται σφόδρα.

Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδω-
κας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων
αὐτοῦ οὐκ ἐπέρησας αὐτόν.

«Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις
χρηστότητος» ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Ζωὴν ἡγήσατό σε καὶ ἔδωκας αὐτῷ
μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνας.

Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ σου·
δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ' αὐ-
τόν.

«Ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα
αἰῶνος εὐφρανεῖς αὐτόν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ
προσώπου σου.

«Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον καὶ
ἐν τῷ ἔλει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

Κύριε λάλησον εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀ-
γαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀμω-
μήτου ἡμῶν Πίστεως καὶ ὑπὲρ παντὸς τοῦ
Λαοῦ.

Καὶ ταῦτα πάντα ὑπέκρινες εἰς τὰ κε-
λέσματα τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος—«Πα-
ρακαλῶ πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις
προσευχάς, ἐντεῖξεις, εὐχαριστίας ὑπὲρ
πάντων τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ
πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων» (Τιμοθ. Α').
Καὶ διότι εἴμεθα Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες καὶ
ὑπήκοοι τοῦ ἐνδόξου Ἀνακτος, ὅστις ἦλθεν
μεταξὺ ἡμῶν Δίκαιος καὶ Σῶζων.—

ΒΕΒΑΙΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

«Ὅλα τὰ Κράτη τῆς ὑψηλοῦ ἀπασχο-
λοῦνται ἐπὶ μηνᾶς καὶ μηνᾶς διὰ νὰ καταλή-
ξουν εἰς συμφωνίαν καὶ νὰ υπογράψουν τὴν
συνθήκην τῆς Εἰρήνης.

Εἰς Ἀμερικανὸς γράφει, ὅτι δέκα τρεῖς
προσπάθειαι καὶ συσκέψεις ἔχουν γίνεσθαι
ἄτο ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος, ἐκτὸς τοῦ συνε-
χιστομένου ἥδη Συνεδρίου, εἰς τὸ ὅποιον ὁ-
λοῦ τοῦ κόσμου ἔχει στραφῇ ἡ προσοχή, διὰ
νὰ συμφωνήσῃσιν καὶ υπογράψωσιν τῆς Εἰ-
ρήνης τὸ Σύμφωνον.

Ὅσαι συσκέψεις καὶ Συνεδρία ἐὰν γίνο-
σιν, εἰρήνην ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔχῃ, ἐὰν δὲν
στραφῇ πρὸς τὸν Θεόν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς
Εἰρήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν νὰ ζητήσῃ τὴν
πραγματικὴν καὶ τὴν μένουσαν Εἰρήνην.

Οἱ ἄνθρωποι ψεύσται, ὥς λέγει ὁ Δα-
βὶδ, «ἀπὸ ἀνθρώπου ψεύστης» καὶ ἐπομένως
καὶ τὰ συμφωνία τῶν καὶ αἱ συνθήκαι τῶν
εἶναι ψεύδεις καὶ ῥιπντοῦνται μετὰ τὸν πρῶτον
φύσματος τοῦ συμφέροντος καὶ ἐγωισμοῦ.

Μὴ ματαίωπονοῦμεν λοιπόν, εἶναι ἀνάγκη
νὰ στρωθῶμεν πρὸς τὸν Θεόν καὶ νὰ
ἀναγνωρίσωμεν πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς τὴν
ἀληθινὴν Συνθήκην τὴν ὅποιαν ἔκαμε ὁ
Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὴν πληρὴν εἰρή-
νης τὴν «Κανὴν Διαθήκην» ἀποδεχόμενοι
ταύτην ὀρθόδοξως.

ΕΝ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ

Κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ἡμῶν, τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Προέ-
δρου τῆς Κυβερνήσεως ἐκοινοποίησεν Αὐτῇ
τὸ κατωτέρω ἔγγραφο, ὅπερ τοῦτο ἀπέστη-
λεν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 5/9/46

Ἡρὸς

Τὸ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ἐνταῦθα

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμε ὑμῖν
τὸ συνημμένον ὑπ' ἀριθ. 2356 ἐ.ἔ. ὑπόμνη-
μα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γνησίου
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀναφερόμενον εἰς
τὴν εὐθυσίαν ζητημάτων τῶν παλαιμερολο-
γιτῶν, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν, διαβιβάζον-
τες ἐν προκειμένῳ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ.
Προεδρεύοντος τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως με-
ριμνήσῃτε ἐν τῇ ἀρμοδιότητι ὑμῶν, διὰ τὴν
τακτοποίησιν τούτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ζητήματος
τῆς ἐγγαφῆς εἰς τὰ Ἀντιστασιακά Βιβλία τῶν
ὑπὸ τῶν παλαιμερολογιτῶν Ἱερῶν τελο-
μένων Ἱερατικῶν προέξεων.

Ὁ Γεν. Δ/τῆς

κ.ἀ.ἀ.

ΜΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Κοινοποιήσεις

Ἐλλ. Γ.Ο.Χ. Ἐνταῦθα

Συν. (4) τέσσαρα.

Τὸ εὐχάριστον εἰς τὴν προκειμένην πε-
ρίπτωσιν εἶναι ὅτι ἡ Πολιτεία διὰ πρώτην
φορὰν ἀλληγογραφεῖ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν
ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ ἀναγνωρίζει τὸν
τίτλον Αὐτῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γνησίου
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ.
ἐχοροστάτησεν τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἑορ-
τὴν τῶν Γεννησίων τῆς Ὑπεραγίας Δε-
σποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ Ἱερῷ
Ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος Κουπονίων
πανηγυρίζοντας τὴν ἑορτὴν ταύτην.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος τὴν
2αν Σεπτεμβρίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ
ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς
τοῦ Σωτῆρος τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαιουλείας καὶ
2αν Σεπτεμβρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν
Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Φιλίπ-
που. Ἐπίσης τὴν 7ην Σεπτεμβρίου ἐπὶ
πῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος
Σώζοντος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Πει-
ραιεὶ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀ-
γίου Σώζοντος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὴν 10ην Σε-
πτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐλειτούργησεν συμπαρα-
στατομένη ὑπὸ πολλῶν Ἱερῶν καὶ Δια-
κόνων εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις πανηγυρίζον-
τα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἀγίων Παρ-
θένων Νυμφοδώρας, Μητροδώρας καὶ
Μηνοδώρας.

Ὁ Ὑ. Ναὸς οὗτος ὑπῆρξεν, ἐκεῖνος
εἰς ὅν πολλὰ γεγονότα ἔλαβον χώραν, ἀ-
φορῶντα τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ τοὺς Ἀρ-
χιερεῖς. Ἐκεῖ διὰ πρώτην φορὰν ἐνεφα-
νίσθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐξεληθόντες εἰς
τὸν Ἱ. Ἀγῶνα, ἐνώπιον τῶν πιστῶν καὶ
ἔδωκαν ὁμολογίαν πίστεως, ὅτι θὰ τηρή-
σωσιν τὸ Πάτριον καὶ Ὁρθόδοξον ἑορτο-
λόγιον μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς αὐτῶν.

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξεφώνησε
σύντομον, ἀλλὰ λίαν ἐμπνευσμένον καὶ

ἐπὶκαιρον λόγον, κατασυγκινήσας τὰς εἰς
χιλιάδας ἀνερχόμενα πλήθη τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν καὶ συγκίνησιν
ἄμετρον, προεκάλεσε τὸ σημεῖον τοῦ λό-
γου τοῦ Πανιερωτάτου, καθ' ὃ οὗτος εἶ-
πεν «Τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐξεῖλθον εἰς τὸν
Ἀγῶνα τὸ 1935, Τρεῖς ὑπάρχουν καὶ
σήμερον καὶ οὕτω ὁ Τόπος τῆς Παναγίας
Τριάδος διατηρεῖται εἰς δόξαν Αὐτῆς».

Ἐπίσης ἰδιαίτερα συγκινήσεις παρετη-
ρήθη προκληθεῖσα, ὅταν ὁ Πανιερώτατος
ἠδύχησε πρὸς τὸν Ὑψίστον καὶ Πανάγα-
θον Θεὸν νὰ συνετίσῃ καὶ νὰ φωτίσῃ
τοὺς κεχωρισμένους ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Συ-
νόδου Ἀγίους Ἀρχιερεῖς Κυκλάδων καὶ
Βρεσθένης. Ἰνα ἐπανεέλθωσιν εἰς τοὺς κόλ-
πους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐξ ἧς λαβόν-
τες οὗτοι τὴν Ἀρχιερωσύνην, ἀπεσπά-
σθησαν διὰ λόγους προσωπικῶν καὶ μό-
νων.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παγκοσμίου
Ὑφώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ Πανιε-
ρώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ
ἐν Ἀθῆναις Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγ. Αἰκα-
τερίνης.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαιουλείας κ.
Πολύκαρπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν
Ταμπουρίοις Πειραιῶς Ἱερῷ Ναῷ τοῦ
Τιμίου Σταυροῦ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Εἰδοποιοῦνται τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
ἡμέτερα Παραρτήματα, ὅπως τὸ ταχύ-
τερον μᾶς γνωρίσωσι πόσους ἡμεροδεί-
κτας καὶ πόσα ἡμερολόγια τσέπης θέ-
λουν, ἵνα ἀναλόγως γείνη ἡ εἰδικὴ αὐ-
τῶν παραγγελία.

Τὰ ἡμερολόγια θὰ κυκλοφορήσωσι
τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. κατὰ τὸ Ὁρ-
θόδοξον ἡμερολόγιον.

Τοῦ τοῖχου θὰ ἔχωσι τὰς δύο ἡμερο-
μηνίας, εἰς τὸ ἄνω μέρος τὴν Ὁρθόδο-
ξον, εἰς τὸ κάτω τὴν νέαν καὶ ὀπισθεν
ῥητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἀ-
γίων Πατέρων θὰ εἶναι δὲ μετὰ καρτο-
νίου καὶ ἀνευ.

Τῆς τσέπης θὰ περιέχωσι. Τὴν ἱερὰ
εἰκόνα τῆς Παναγίας Τριάδος—Κυρια-
κοδόμιον—Τὰς ἑορτὰς τοῦ ἔτους μετὰ
τυπικοῦ—Τὰς χρονολογίας τῶν ἐπιστῇ
μοιτέρων γεγονότων τῆς Ἐκκλησιαστι-
κῆς Ἱστορίας—Τὰς φωτογραφίας τῶν
Ἀρχιερέων—Τὰ Σωματεῖα καὶ τοὺς
Ὁργανισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας—
Τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μας καὶ τὰ δνόμα-
τα τῶν Ἐφημερίων—Τοὺς Ἀρχιερατι-
κοὺς Ἐπιτρόπους μας—Τὰς Ἱερὰς Μο-
νάς καὶ τὰ ἡσυχαστήρια μας.

Παρακαλοῦνται αἱ Ἱερὰι Μοναὶ νὰ
μᾶς γνωρίσωσι τὴν δυνάμιν τῶν καὶ τὸ
ῥνομα τοῦ Καθηγουμένου ἢ τῆς Καθη-
γουμένης.

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταί,
Συνδρομητρίαι ὅτι οἱ πληρώσαντες ἐξα-
μηνίαν ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ 1ου φύλλου
ἔληξεν αὕτη εἰς τὸ 12ον φύλλον, ὅθεν
παρακαλοῦνται ὅπως σπεύσωσι καὶ ἀ-
νανεώσωσι τὰς συνδρομάς των, ἄλλως θὰ
εὐθεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν
νὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ
φύλλου.